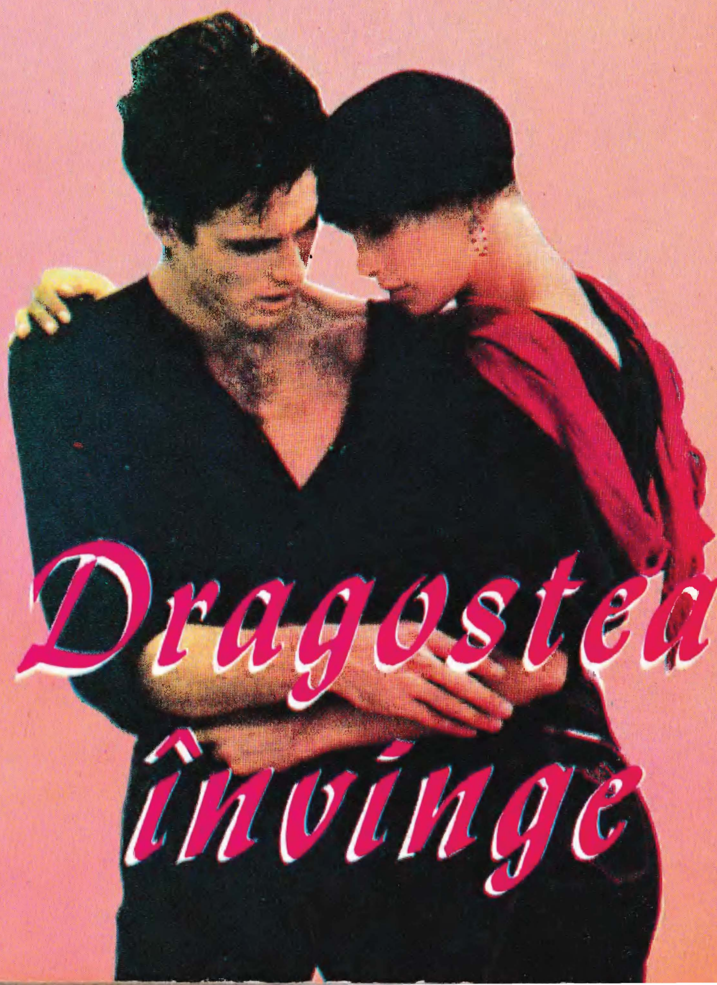
PASIUNE ROȘIE

7

CHERYL ZACH

CUPLURI

Dragostea învinge

7

...Era Kit. Stătea sprijinit de tocul uşii. Soarele strălucea în părul lui blond. Zâmbetul de pe buze i se reflecta în ochi, în ochii lui albaştri şi inteligenţi.

— Ce face iubita mea?

Mă sărută. Când îmi dădu drumul o dorinţă navalnică de a fi cu el îmi incendie tot trupul....

Cum să pătrundeţi în lumea misterului erotic şi a aventurii ?

Răspunsul îl puteţi afla numai evadînd în lumea colecţiei

PASIUNE ROŞIE

BEST LOVE

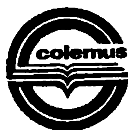

Lei 1000

CHERYL ZACH

Dragostea învinge

în româneşte de Cristina Zaharia

Editura COLEMUS
1994 Craiova

CAPITOLUL I

Când am auzit piatra lovind în geam, am ştiut că nu putea fi decât Megan.

Adormisem repede şi îl visam pe Kit. Am deschis anevoie ochii, m-am uitat la ceasul de pe noptieră: era unu şi douăzeci. Aş fi vrut să închid din nou ochii, să regăsesc acel ultim crâmpei de vis, s-o las pe Megan să iasă singură din încurcătura în care, probabil, intrase. Dar încă o piatră lovi, mai puternic, geamul. Am ieşit, bombănind, de sub plapumă. Am ridicat fereastra grea şi demodată. Aerul rece mă trezi de-a binelea. Am cercetat atentă, cu privirea, în întunericul nopţii. Am zărit-o pe Megan în spatele prunului uscat. Era palidă.

Cel puţin, de data asta, nu văzusem sânge. Ultima oară când Megan mă trezise în toiul nopţii, se răsturnase cu Jeep-ul lui Bobby Jenkins şi fusese azvârlită la o distanţă de vreo jumătate de metru de maşină, pe un drum cu pietriş.

— Lacey! E timpul să te scoli!

— Ce s-a întâmplat? mă interesai eu, în şoaptă.

Noroc că dormitorul părinţilor mei era în celălalt capăt al casei.

— Doamna Frog m-a lăsat iar pe afară. Coboară şi deschide-mi uşa!

— Du-te înapoi şi sună până când îţi deschide.

Încă mai regretam visul pe care mi-l întrerupsese.

Doamna Frogmorton era ultima dintr-o lungă serie de menajere care, de-a lungul a şaptesprezece ani, cât avea Megan, încercaseră să o ţină în frâu. Toate, fără excepţie, dăduseră greş.

— Mă duc degeaba. Când se culcă îşi scoate aparatul auditiv. Lacey, mai repede, îngheţ!

Într-adevăr, tremura. Am lăsat fereastra în jos, oftând. Am bâjbâit după capot şi papuci. Am coborât în grabă, în vârful picioarelor — tata nu s-ar fi trezit nici dacă s-ar fi prăbuşit casa peste el, dar mama avea somnul uşor şi nu-mi ardea de un nou scandal din cauza lui Megan. I-am dat drumul înăuntru pe uşa din dos.

— Nu crezi că a durat cam mult? a fost singura mulţumire din partea lui Megan.

S-a îndreptat spre frigider, fără să mai aştepte vreun răspuns.

— Mi-e o foame de lup, ce e de mâncare?

I-am aruncat o privire aspră, dar mustrările erau mai mult decât inutile în cazul lui Megan. Nu făceau decât să o impingă data următoare

la fapte mai necugetate. Întinse mâna spre frigider. Mi se păru că îi tremură:

— Megan! Ai băut? Mi-ai promis că...

— Bine, bine, „mămico", fii pe pace, n-am băut.

Se aplecă să inspecteze frigiderul.

— Am fost la Quick Mart. A apărut un ospătar nou care n-a vrut să ne vândă bere fără să-i arătăm buletinele. Am plecat la Thanville, dar se închisese deja când am ajuns noi acolo.

— Noi? Care noi?

Ştiam că nu putea conduce camioneta tatălui ei. El folosea Cadillac-ul. Camioneta era pentru uz domestic. După ce doamna Frogmorton o ascunsese într-o mulţime de locuri, iar Megan le descoperise pe toate, născocise altceva: luase cheile şi le purta la gât, pe un lanţ. Megan încă nu descoperise cum să învingă acest sistem.

— Jay-Jay m-a dus cu motocicleta. Dar n-am avut jachetă şi vântul mi-a pătruns şi în oase.

Mai tremura încă, cu toate că era îmbrăcată cu un pulover gros. Iernile din Mississippi sunt extrem de umede şi geroase.

Mi-am imaginat cum trebuie să fie să mergi cu motocicleta şi m-au trecut fiorii. Când se răsturnase ultima dată cu motocicleta, Jay-Jay se alesese cu trei oase fracturate şi rămăsese cu o cicatrice pe obraz. Mi-am închipuit-o pe Megan pe motocicletă: ţinându-se cu picioarele ei suple, bine făcute, de acea formă metalică masivă. cu părul blond şi lung, fâlfâind în vânt.

— Parcă prietena lui Jay-Jay era Jeannie?

— Şi ce dacă? N-am de gând să-l păstrez. Am avut chef doar de-o plimbare.

Megan scoase din frigider nişte resturi de la cină şi începu să roadă un copan de pui, fără să ţină seama de privirile mele acuzatoare.

Megan mă ducea cu gândul la acele zeiţe greceşti, ale războiului, care făceau ravagii pe unde treceau.

Lui Megan nu-i rezista nici un băiat. Întotdeauna îmi dorisem să arăt ca ea — o figură delicată, cu părul lung, blond.

Dar eu nu eram decât „buna Lacey", sensibilă. cu un aspect obişnuit, părul şaten, ochii căprui. nu albaştri. migdalaţi, ca Megan, ochi care dădeau mereu impresia că ascunde un zâmbet secret.

Îmi adusei aminte ce zi era.

— Megan! Când ţi-am adus cadoul. azi dimineaţă, şi te-am invitat la mine, ştiai că tatăl tău o să vină acasă.

Se întoarse spre mine, mâncând din copanul de pui, fără să mă privească.

— Da, dar a sunat şi a anunţat că mai are treabă şi nu vine.

Acum îmi explicam de ce Megan „avusese chef de plimbare" cu Jay-Jay. afară din oraş. Mi se făcu rău.

Fusese Ajunul Crăciunului, azi era, ziua de Crăciun. Seara o petrecusem cu părinţii. Kit trecuse pe la mine, cu toate că sora lui cea mare. care era căsătorită venise în vizită cu familia. Stătusem lângă şemineu, în timp ce tata şi mama

aveau treabă la bucătărie. Ne ţinusem de mână şi vorbisem. Eu mă bucurasem de toate aceste momente, în timp ce Megan îşi aşteptase unicul părinte, care nu venise.

Megan termină de mâncat şi aruncă osul la gunoi. Plecarăm spre dormitor. Am mers spre scări, în urma ei, simţindu-mă vinovată. Era acel fel de vină pe care un bogat o încearcă în faţa unei sărac. Când am ajuns la scări, am atenţionat-o:

— Megan, ghetele!

În afară de faptul că erau pline de noroi, ar fi făcut zgomot pe scări. Credeam că va protesta, dar probabil nu avea chef să dea nas în nas cu mama la ora două noaptea. Se apleca şi îşi scoase ghetele. Le lăsă într-un colţ. Am urcat în vârful picioarelor.

O dată ajunse în dormitor, eram în siguranţă. Am încuiat uşa, apoi am dat jos de pe pat grămada de jucării care zăceau acolo.

— Vrei cămaşă de noapte?

Era răcoare. Megan aprobă din cap.

— Ce ai primit de Crăciun?

Noi întotdeauna deschideam cadourile de Crăciun în seara de Ajun. Megan cunoştea obiceiul.

— Pulovărul de caşmir pe care mi-l doream, un ondulator electric de păr, nişte haine.

Toate acestea nu se comparau cu cadourile extravagante pe care tatăl ei i le făcea, ori de câte ori venea acasă. Acesta era unul dintre acele aspecte care mă deranjau mult.

— Şi Kit mi-a dat asta.

Îi arătai cutiuţa căptuşită cu catifea. Megan o cercetă. Deschizând capacul, exclamă: —Oh, un medalion, drăguţ din partea lui.

Am privit micul medalion de aur, refuzând să admit că simţisem şi eu aceeaşi dezamăgire când am deschis cutia. Mă aşteptasem la altceva, cu toate că medalionul era frumos.

— Uite, deschide-l.

Înăuntru era gravată o inscripţie: „Pentru Lacey, de la Kit".

— Impresionant, spuse Megan pe un ton plictisit.

Am privit din nou inscripţia. Tot ce lipsea era un cuvânt format din patru litere (love). Ştiam cât ţinea Kit la mine, dar nu mi-o spusese niciodată.

— Mă mir că nu te-ai culcat cu el la gât, remarcă Megan pe un ton sarcastic.

— Aş fi făcut-o, am mărturisit, dar m-am temut să nu rup lanţul, e foarte fragil.

— De ce n-a luat unul mai rezistent? Era prea ieftin?

— Megan!

Am apucat un ursuleţ uzat şi l-am azvârlit spre ea. Luată prin surprindere, l-a prins, l-a aruncat înapoi spre mine, după care a început să azvârle jucării: un căţel şi o păpuşă din pânză pe care o aveam de la doi ani. Păpuşa, care era cam deteriorată, se descusu în câteva locuri. Câlţii cu care era umplută îmi veniră în ochi şi în nas, făcându-mă să strănut.

— Megan, am şuierat, cum poţi face asta?

Mi-am oblojit păpuşa maltratată, după care m-am repezit asupra lui Megan.

Se apleca sub avalanşa de pumni, cu toate că era mai înaltă şi mai ageră. O loveam în spate, cu forţă. eliberându-mi astfel toată furia şi invidia.

Când îmi dădui seama că nu mai opune nici o rezistenţă şi îşi ascunde faţa în mâini, mă dădui la o parte.

— Megan, eşti teafără?

— Da, de ce n-aş fi?

Vocea îi era răguşită. M-am uitat la ea. N-o văzusem pe Megan plângând de când aveam şase ani. Atunci căzuse de pe garaj şi se alesese cu o entorsă la gleznă. Încercând să o ţin, căzusem şi eu după ea şi îmi fracturasem clavicula.

Eu şi Megan trecusem prin multe, împreună. Uneori aveam impresia că îmi petrecusem toată viaţa având grijă de ea — o sarcină de cele mai multe ori nerecompensată. Dar în afară de mine, Megan nu mai avea pe nimeni. Dacă n-aş fi fost eu, nu ar fi avut cine să o scoată din încurcăturile în care intra.

După ce-mi revărsai toată furia asupra ei, m-am simţit puţin vinovată.

— N-ar fi trebuit să spui aşa ceva. Kit munceşte din greu pentru banii ăştia. Face economii pentru colegiu şi trebuie să îşi ajute mama.

— Ştiu, ştiu, e un sfânt.

Părea mai degrabă obosită, decât sarcastică.

— De ce vorbeşti aşa?

— Cred că aş vrea să am şi eu pe cineva.

Vorbi atât de încet, încât de-abia am înţeles ce spusese. Megan, care putea să aibă aproape pe orice băiat din oraş, nu avea nici un prieten stabil. Cum îl aveam eu pe Kit.

— Uneori doare prea tare, murmură ea, e un gol atât de mare în mine!

O luai în braţe, ca atunci când eram copii. Când aveam cinci ani, hotărâsem să fim surori. Făcusem jurământ de veşnică credinţă, sub tufa de azalee din grădină. Eu adusesem prăjituri şi limonadă, iar Megan inventase nişte poveşti minunate. Ea făcea totul să pară mai strălucitor decât era. Trecusem, cu siguranţă, prin multe.

Se eliberă din îmbrăţişarea mea.

— Lacey?

— Da?

— Am spus o prostie.

Ceea ce echivala cu o scuză, în măsura în care Megan îşi putea cere scuze.

— Nu-i nimic. Crăciun fericit.!

— Şi ţie. La mulţi ani şi ce se mai urează de obicei în asemenea ocazii.

Uitând de ceartă mi-am adus aminte de medalion şi de Kit, şi de felul în care focul din şemineu se reflectase în părul lui.

— Anul viitor o să fie un an important, am şoptit.

Afirmaţia mea avea să demonstreze cât de mult te poţi înşela uneori.

CAPITOLUL II

Când m-am trezit, celălalt pat era gol. Nu era făcut. Megan nu era prea ordonată. Era doar gol. M-am sculat, am făcut ambele paturi; dacă Megan plecase fără să o vadă mama, scăpam de o nouă lecţie de morală; mi-am pus jeans-ii şi puloverul cel nou, iar peste el, medalionul de aur de la Kit. Am coborât.

De la bucătărie venea un miros plăcut. Mama pusese ceva in cuptor.

— Faci friptura de curcan aşa devreme? am întrebat.

— Da. Unchiul şi mătuşa ta trebuie să vină pe la două. Crăciun fericit, Lacey

Mă sărută pe obraz, apoi îşi reluă treburile.

Purta bluza cea nouă pe care i-o făcuse cadou tata.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Acuma nu, dar mai târziu poţi să aşezi masa. Vrei să mănânci un ou?

— Da.

I-am urmărit mişcările repezi şi eficiente.

— Unde e tata?

— Face duş.

Am privit spre colţul în care îşi lăsase Megan ghetele. Rămăsese o urmă de noroi uscat. Probabil că mama nu băgase de seamă.

Când mama aşeza omleta în farfurie, apăru şi tata.

— Ai picat la ţanc, i-am spus.

— Crăciun fericit, Lacey.

Mă sărută, apoi o îmbrăţişă pe mama, atât de tare, încât era gata să răstoarne farfuriile.

— Crăciun fericit, frumoaso!

Mama râse.

— Era cât pe ce să rămâi fără micul dejun, Romeo.

Tata se aşeză la masă. E cam demodat, dar e un tip de treabă.

Nici nu terminasem bine de mâncat, când am auzit o bătaie în uşă.

— Mă duc eu, am strigat, repezindu-mă la uşă.

Era Kit. Stătea sprijinit de tocul uşii. Soarele strălucea în părul lui blond, Zâmbetul de pe buze parcă i se reflecta şi în ochi; în ochii lui albaştri şi inteligenţi.

— Ce face iubita mea?

— Bine, am răspuns, lăsându-mă în braţele lui. Nu trebuia să te duci cu mama şi sora ta la Biloxi?

— Ne ducem, dar înainte am avut de făcut un mic comision de Crăciun.

Mă sărută. Când îmi dădu drumul, făcui, fără voie, un pas înapoi.

— E, totuşi, cel mai bun cadou al meu, i-am mărturisit, încercând să-mi ascund tremurul vocii. Cu excepţia unuia, am adăugat.

Am pipăit medalionul. Kit zâmbi.

— Să te gândeşti la mine cât o să fiu plecat.. Ca şi cum aş fi avut de ales.

— O să-mi fie dor de tine.

— Şi mie, mă asigură el.

Se uită la ceas. Abia acum remarcam ce gene lungi are.

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă mama.

Mă strânse de mână, apoi îmi dădu drumul.

— Te iubesc, am şoptit după ce se întoarse cu spatele, dar nu mă mai auzi.

Într-o zi o să-i spun cu voce tare, iar el va zâmbi şi va răspunde „şi eu te iubesc".

M-am întors în casă. Sună telefonul.

— Răspund eu, am strigat.

Era Megan, emoţionată la culme.

— Lacey, vino cât poţi de repede la mine, să vezi ce-am primit. N-o să-ţi vină să crezi!

— Vin în cinci minute, am promis, extrem de curioasă.

— Grăbeşte-te!

— Mă duc până la Megan, am anunţat, vrea să-mi arate cadoul fantastic pe care l-a primit.

Mama se încruntă. Speram să nu înceapă din nou să-mi explice că Megan avea o influenţă negativă asupra mea. Tata spuse ironic:

— O nouă extravaganţă care să compenseze păcatele lui Stan Willowby.

— Adam, interveni mama, Megan e doar un copil. Sentimentele ei sunt curate, chiar dacă... — se opri, dar ştiam ce urma.

— Crezi că se va stabili vreodată în Rockford? am întrebat.

Mirosul de mâncare se răspândise în toată bucătăria. Tata încă mai stătea la masă. Citea ziarul. Mama răsfoia o carte de bucate. Totul era atât de banal şi confortabil. Megan nu avea niciodată ocazia să vadă o asemenea scenă.

— Mă îndoiesc că se va stabili aici. A încercat, demult, după ce l-a părăsit prima soţie. A stat aici aproape trei luni, apoi a spus că nu poate trăi în „fundătura asta de oraş" şi s-a întors la activitatea lui, mereu pe drumuri.

Tatei îi plăcu expresia „fundătura asta de oraş". Strănută şi întoarse pagina. Eu mă gândeam la Megan şi la tatăl ei.

— Nu-şi dă seama câtă nevoie are de el? întrebai. E tot ce are, iar el nu e niciodată aici.

Mama mă dezaprobă.

— Mătuşa ei din Ohio a vrut să o adopte, după plecarea mamei ei, dar Stan Willowby era prea furios să accepte. Cred că ea îi mai scrie şi acum lui Megan.

— Da, dar Megan nu-i răspunde.

— De ce? a întrebat tata.

— Pentru că e sora mamei ei, am răspuns.

Mi-am luat jacheta din cuier şi am ieşit. Am traversat. Megan locuia vis-à-vis de noi. Era o casă albă, ca a noastră, dar mult mai mare. Stan Willowby se ocupa de vânzarea de aparatură electronică şi părea să-i meargă bina afacerile, judecând dupa limuzina imensă din faţa casei şi banii pe care îi cheltuia cu Megan.

Am bătut la uşă. Nu obişnuiam, dar acum, că era tatăl ei acasă, mă simţeam cam stânjenită. Nu auzi nimeni. Eram pe punctul de a apăsa pe clanţă, când uşa se deschise brusc.

— Lacey, vino aici!

Mă trase înăuntru. Ce putea să fie? O haină de vizon? Aşa ceva nu o impresiona pe Megan. Străbăturăm toată casa şi ieşirăm pe uşa din spate. Când am văzut ce primise, am rămas cu gura căscată.

— Megan, e de necrezut!

Nu era de mirare că Megan se entuziasmase atât de mult. Pe alee aştepta o maşină sport, roşie, decapotabilă, cochetă. Era un cadou rar chiar şi de la Stan Willowboy. Am atins-o cu grijă, temându-mă să nu las urme.

— Urcă, mă îndemnă Megan. Ardeam de nerăbdare să vii să o încercăm pe şosea.

M-am strecurat înăuntru. Megan porni şi ieşi în viteză de pe alee. Am căutat centura de siguranţă.

Era aceeaşi veche poveşte. Megan şi cadourile ei minunate, şi nimeni cu care să le împartă. Ce valoare mai puteau avea? Mi-am amintit de

Crăciunul de când aveam şase ani. Mama era în spital şi tata se ocupase singur, de tot. Cu puţin timp şi bani, adunase cele mai nepotrivite cadouri. Pijamale, rochii pentru şcoală, incredibil de urâte, jucării pentru bebeluşi. Când m-am dus la Megan şi am văzut mormanul de jucării sub brad, am izbucnit în plâns. Megan a luat cel mai mare urs şi mi l-a aruncat în braţe. Îl am şi acuma pe birou. Când sunt supărată pe ea, îi mângâi blana mătăsoasă, ca să-mi aduc aminte.

O pisică, care traversa strada mă făcu să revin la realitate.

— Megan, fii atentă!

Megan trase de volan şi pentru un moment am avut senzaţia că ieşim de pe şosea. Dar maşina se restabili şi îmi veni inima la loc.

— Maşina asta n-o să arate la fel de bine într-un stâlp.

Megan, care era într-o dispoziţie excelentă, râse şi încetini.

— Tata a promis că stă acasă două săptămâni, îmi destăinui Megan, şi am citit în ochii ei albaştri o imensă bucurie.

Ştiind cum îşi ţinea Stan Willowby promisiunile, mi-am păstra părerile pentru mine. Să fie Megan fericită, cât mai avea motiv!

Am intrat pe strada principală, singurul centru comercial din Rockford. Fiind ziua de Crăciun, toate magazinele erau închise. Tribunalul — o clădire din cărămidă, poşta, biblioteca, erau părăsite. Nu se vedea ţipenie de om, cu excepţia unui bătrân care stătea la soare pe o

bancă, şi a doi câini care adulmecau într-un şanţ. Băncile din parcul aflat în faţa tribunalului rămăseseră ca ultime bastioane vizibile ale istoriei segregaţiei în Rockford. Cafeneaua şi bodega erau deschise pentru oricine, în zilele noastre, dar în trecut, albii stăteau pe băncile din partea dreaptă, iar negrii, pe stânga. Mentalităţile se schimbă greu, mai ales în Rockford.

— Îl cauţi pe bucolicul tău prieten?

Întrebarea m-a enervat. Apoi, luând-o ca pe o glumă, m-am relaxat.

— Kit a plecat cu familia la Biloxi să-şi viziteze bunicii.

— Ce plictiseală! De ce n-a stat aici?

— N-a avut cum. A trebuit să o ducă pe mama lui cu maşina şi, în afără de asta, bunicul lui a fost bolnav.

Pe lângă noi trecu un camion galben şi, spre uşurarea mea, Megan uită de Kit.

— Uite-l pe Buddy, am remarcat, fără să fi fost nevoie. Ce-o să zică despre maşina ta?

— Treaba lui!

Megan fusese cu Buddy tot sezonul de fotbal, dar sezonul se terminase, şi marele căpitan al echipei îşi pierduse, aparent, farmecul. Megan secera inimile băieţilor mai ceva ca secerătoarea, lanul de grâu. Dar Buddy era orgolios şi mă întrebam cum de suportă să i se întoarcă spatele.

— Să-i arătăm de ce suntem în stare!

Megan schimbă viteza şi ţâşni după camion.

— Megan, mai încet!

Nu mă mai auzea. Având în vedere viteza pe care o aveam, mă rugam ca şeriful nostru să fie acasă, la masă, în mijlocul familiei.

Camionul intră pe o stradă rezidenţială Megan îl urmă. Il depăşi, înainte ca Buddy să-şi dea seama de intenţiile ei. Megan claxonă, râzându-i în nas. Apoi, în sfârşit, frână, luând curba, unde îl aşteptă pe Buddy să ne ajungă din urmă.

Trase camionul în spatele maşinii şi coborî. Se îndreptă spre noi, uluit de-a binelea.

— O maşină nouă?

— E grozavă, nu ?

Era greu să rezişti umorului lui Megan. Nervozitatea lui Buddy începu să se diminueze.

— Mi-a adus-o tata de la Memphis.

Mi-am ţinut respiraţia, sperând că Buddy n-o să-i tragă o palmă. Megan nu se lăuda prea des cu tatăl ei. Din fericire, Buddy dădu doar din cap

— Unde ai fost azi noapte? întrebă el. Te-am căutat şi n-am găsit decât scorpia bătrână

— Ce ţi-a spus?

Megan era în expectativă. Eu mă încordai. Buddy era cunoscut pentru temperamentul său impulsiv, în toată şcoala.

— Nimic clar. Unde ai fost?

— Vizite de familie. Ajunul Crăciunului, chestii de-astea.

Megan era foarte dezinvoltă Mă aşteptam ca Buddy să remarce că ea nu avea familie, dar n-o făcu.

— Ar fi trebuit să stai acasă, dacă ai fi vrut să primeşti un cadou

— Zău? Ce să primesc? Megan se înveseli. Aş fi putut s-o dau de gol, dar n-am dat-o. Fusese oare Buddy graţiat?

— Hai cu mine la camion să-ţi arăt, spuse el, aruncându-mi o privire piezişă din care am înţeles că sunt în plus.

Megan se duse. După ce zăboviră un timp în cabină, Megan se întoarse mulţumită. În spatele ei, Buddy era în extaz, ca un câine care tocmai fusese mângâiat.

— Ne mai vedem, strigă ea în timp ce pornea motorul. Apoi, către mine: Îţi place?

M-am uitat să văd ce era nou. Diamantul de la gâtul ei strălucea prea tare ca să treacă neobservat.

— E veritabil, mă asigură ea, satisfăcută.

— E frumos, am spus, rezistând tentaţiei de a-mi privi medalionul. Era de la Kit şi toate diamantele din lume nu făceau cât el. Mă cuprinse din nou invidia. Nu-mi fusese uşor să cresc alături de Megan. Dar acum îl aveam pe Kit şi pentru prima dată mă simţeam egală cu Megan. Numai gândul că l-aş putea pierde mă îngrozea. Am strâns medalionul în mână, gândindu-mă la ceea ce nu era gravat pe el.

CAPITOLUL III

Stan Willowby hotărâse să plece în prima zi de şcoală.

Am găsit-o pe Megan dezamăgită, cu ochii plini de lacrimi.

— Mi-a promis că mergem la Jackson şi la cumpărături, şi să mâncăm împreună, numai noi doi. Şi n-am făcut nimic din toate astea.

O promisiune asemănătoare făcuse şi data trecută când venise acasă. Nu-şi prea ţinea el promisiunile. Megan ar fi trebuit să-şi dea seama până acum, dar ea spera în continuare.

Stan Willowby apăru în uşă, cu servieta în mână, uitându-se la ceas.

— Bună, fetiţo, mă salută el.

Mă cunoştea de şaptesprezece ani şi tot nu ţinea minte cum mă cheamă. Mă întrebam cum de reuşea să ţină minte numele lui Megan.

— Să ne punem cu burta pe carte, fetiţo. Mai multă ambiţie, o îndemnă el pe Megan, nu eşti

o proastă, nu-i aşa? Zâmbi, ca şi cum ar fi fost amuzant.

Lui Stan Willowby nu-i plăceau despărţirile ceremonioase. O mângâia pe Megan, apoi intră în limuzina sa imensă. Megan alergă la geam şi se apleca să-i vorbească.

— Când vii acasă?

— Peste câteva săptămâni. Depinde cât de strâns va fi programul. O să te sun.

Porni motorul şi demară, cu acelaşi scârţâit de cauciucuri pe care şi lui Megan îi plăcea să-l producă.

M-am uitat aiurea, ezitând să o privească pe Megan în ochi. Veni înspre mine.

— Hai, spuse ea, pe un ton care mă făcu să o compătimesc.

— Ai răbdare să ajungem la şcoală, să-ţi vadă toţi maşina, i-am sugerat.

— Ai dreptate, aprobă, şi faţa i se lumină.

Ştiam că o să înceapă să se laude cu tatăl ei şi cadourile scumpe pe care i le făcea. Speram ca următorul pat în care va dormi Stan Willowby să fie făcut din butuci.

Când am ajuns la şcoală, Megan fu imediat înconjurată de o grămadă de băieţi-admiratori de-ai ei a care se înghesuiau să vadă maşina — noua ei jucărie. Am lăsat-o pe Megan cu admiratorii ei şi am plecat înainte, căutând o singură persoană.

— Kit:

Ne-am făcut semn cu mâna. Se bronzase în săptămâna petrecută în Golful Mississippi. I se

cojea nasul. Bucla cea blondă, de pe frunte, era la locul ei. Purta un tricou decolorat.

Mă cuprinse un val de bucurie. Aş fi vrut să mă arunc de gâtul lui, fără să ţin seama de cei din jur. Megan aşa ar fi făcut. M-am oprit la scări. I-am zâmbit.

— Cea mai lungă săptămână din viaţa mea, am spus.

Kit zâmbi.

— Tot iubita mea?

— Cum altfel?

Îl priveam şi încercam să-mi întipăresc în minte conturul feţei lui.

Megan mă ajunse din urmă.

— Salut, Kit!

— Salut Megan! Cum a fost Crăciunul?

— Să vezi ce maşină am primit!

— Grozav! exclamă Kit, întrocându-se spre mine. Kit era singurul prieten pe care îl avusesem vreodată şi singurul care se uita din nou la mine după ce o vedea pe Megan. Vechile îndoieli dispărură. Megan, văzând că nu-i dă nici o atenţie, plecă.

Eu şi Kit zăbovirăm pe scări până când soneria mă făcu să tresar.

— Să mergem la oră, spuse el.

L-am urmat. Ne-am aliniat la şirul de elevi care înaintau cu greu spre clase.

— Kit, am început. Eşti singurul băiat din şcoală care nu se topeşte după Megan când ea îi face ochi dulci, de ce?

Kit râse.

— Bunul meu simţ nativ.

— Bine, dar cum reuşeşti?

Se sprijini de dulapuri, aşteptând ca mulţimea să se scurgă.

— Megan îmi aminteşte de o căţeluşă pe care am avut-o demult.

— O căţeluşă?

— Era adorabilă, dar fusese bătută când fusese pui. Când o mângâiai, nu ştiai niciodată dacă avea de gând să te lingă sau să te muşte.

Kit şi familia lui se mutaseră înapoi în Rockford după moartea tatălui său. Probabil că nu aflase toate amănuntele scandalului Willowby, dar îşi dădea seama cam despre ce era vorba. O să-i povestesc într-o zi despre mama lui Megan, cum îi părăsise, pe ea şi pe tatăl ei, şi fugise cu alt bărbat.

— Trebuie să plec. Ne vedem la prânz, spuse Kit.

— OK.

Eram fericită la gândul că Kit mă va aştepta. M-am grăbit spre clasă.

După ore, Megan m-a dus înapoi acasă.

Intrând în casă, am simţit un miros îmbietor de friptură. Mama era în dormitorul ei, în faţa oglinzii. Proba o rochie albastră.

— O rochie, nouă?

— Nu, e veche, vreau să văd dacă e bună de ceva.

— Sărbătorim ceva?

— Poate — puse rochia înapoi în dulap — cum a fost la şcoală?

— Nimic deosebit.

Nu i-am împărtăşit concluziile mele despre Megan.

— Am o plăcintă în cuptor, anunţă ea îndreptându-se spre scări.

— Cu ce ocazie?

Râse fără să răspundă. M-am întors în camera mea. Am început să citesc la trigonometrie.

La cină am avut în afară de o friptură excelentă, crutoane, mazăre pestriţă şi bame, mâncărurile preferate ale tatei. Masa a fost încununată de o plăcintă.

— Cu alune, remarcă tata încântat. Lapte mai e?

Mama s-a dus la frigider, i-a umplut paharul cu lapte, apoi a spus:

— Marge s-a înscris la cursul de agenţi imobiliari, la o şcoală de afaceri din Thanville. E de două ori pe săptămână, de la şapte la zece seara. I-am spus că merg şi eu cu ea.

Tata a lăsat furculiţa din mână. Nervozitatea se simţi în felul sacadat în care vorbi:

— Doamne, Sue. Ştii că nu sunt de acord să conduci noaptea.

— Suntem două, Adam. Şi autostrada nu e tocmai o alee pustie.

— E iarnă. Îţi aduci aminte ce viscol a fost anul trecut?

— Iarna asta a fost blândă, remarcă mama. Şi dacă se strică vremea, putem lipsi de la câteva cursuri. Durează trei luni.

— Trei luni! izbucni tata.

Am pus furculiţa pe masă, îngrijorată de cearta care mocnea.

— Vreau să-mi iau diploma de agent imobiliar, Adam. John Carris spunea că anul viitor va deschide o agenţie. Lacey o să plece la colegiu, casa rămâne goală. Vreau să fac şi eu ceva!

— Munca pe care o faci duminica, la şcoală nu e de-ajuns? Şi cu Marşul anual cum rămâne? Tu conduci întotdeauna competiţia. Ce-o să zică toţi cei pe care îi abandonezi?

— O să mă descurc cu toate. Şi în orice caz nişte bani în plus nu ne strică, o să avem nevoie şi pentru taxele de colegiu.

M-am simţit vinovată. Tata se înroşi de furie.

— La naiba! Cred că îmi pot permite să-mi trimit fiica la colegiu. Nu sunt aşa sărac ca să nu-mi permit!

După acest schimb de replici se lăsă tăcerea. pe cât de roşu era tata, pe atât de albă la faţă era mama. I-am privit îngrozită pe amândoi, nefiind în stare să scot un cuvânt. Mama aşeză la loc scaunul pe care stătuse şi ieşi din bucătărie. L-am privit pe tata cu reproş. Ieşi după ea.

— Sue, n-am vrut să — Sue!

Rămăsesem singură. Am început să strâng vasele. Sus am auzit uşa trântită. Mă întrebam dacă tata se afla în faţa sau în spatele acelei uşi. Am dus vasele la chiuvetă.

Îmi aduceam aminte de cimitirul din afara oraşului şi cele trei morminte, dovadă a încercărilor mamei de a avea o familie mare şi fericită.

Îşi dorie atât de mult fiecare copil, dar nici unul nu trăise mai mult decât câteva ore. În afară de mine. Asta îmi dădea uneori o senzaţie ciudată.

Am terminat cu vasele, am şters masa şi am măturat. Era linişte. Conversaţia care avea loc sus, între părinţii mei, nu se auzea. Temele erau făcute. M-am învârtit prin cameră, am deschis televizorul. Nu era nimic interesant. L-am sunat pe Kit. A răspuns sora lui:

— Kit e la lucru.

I-am mulţumit şi am închis. Aş fi vrut să fie lângă mine, să mă ia în braţe.

Nici n-am aşezat bine telefonul în furcă, că a sunat. Era Megan.

— Vrei să vii la meci în seara asta? Poate câştigăm.

— Cum să nu.

Aş fi făcut orice doar ca să ies din casă, să scap de tăcerea aceea apăsătoare.

— Vin imediat.

Am ieşit din casă. Am traversat, Megan era deja în maşină, cu radioul dat tare.

— Să mergem.

Vântul rece ne venea direct în faţă, dar lui Megan nu-i păsa.

— Ai ceva veşti de la tatăl tău?

— Îmi spun în fiecare seară: astăzi o să sune. Dar nu sună. Îmi vine să urlu.

— Cunosc sentimentul.

— Ce motive de supărare ai tu? Megan mă privi plină de mirare. Tu ai totul.

— Nu-i aşa? Părinţii mei s-au certat rău de tot. Mama vrea să urmeze un curs de agenţi imobiliari, iar tata nu se împacă cu ideea.

— Ce prostie. Nu ştie că în zilele noastre şi femeile fac carieră, indiferent dacă sunt măritate sau nu? întrebă ea pe un ton batjocoritor.

— Tata e de modă veche.

— Ca tot oraşul ăsta uitat de lume, adăugă Megan, cu dispreţ. Cu douăzeci de ani în urmă faţă de restul lumii. Noi trebuie să scăpăm de aici, Lacey.

M-am gândit la Kit, fără să-i răspund lui Megan.

Am ajuns la şcoală. Sala era plină de lume. Am stat la coadă să luăm bilete. Meciul începuse. Se auzea sunetul înfundat al mingii care lovea solul şi târşâitul rapid al adidaşilor pe lemnul podelei. Publicul când ovaţiona, când huiduia zgomotos. Arbitrul fluieră.

— Hai o dată, am chemat-o pe Megan, care rămăsese să flirteze cu băiatul care vindea biletele.

Ne-am strecurat la capătul peluzei. Partea noastră de sală era plină, iar echipa adversă avea şi ea mulţi suporteri. Am citit scorul, peste umărul lui Megan.

Dezastru. La jumătatea primei reprize, Rockford pierduse cu zece la şaisprezece.

— Unde e John Paul? am auzit-o pe Megan întrebând, credeam că joacă.

— Dacă i s-a vindecat genunchiul, am sugerat, cercetând banca jucătorilor. John Paul vorbea cu antrenorul.

Suporterii echipei noastre, dezamăgiţi. Strigau, totuşi, din când în când, în semn de încurajare. La sfârşitul primei reprize, diferenţa de puncte se mări. Eu îl fixam pe John Paul.

Antrenorul îl atenţionă pe arbitru şi acesta făcu semn unui jucător să iasă din teren. Toată lumea aştepta încordată să vadă cine va fi introdus în joc. O rumoare generală însoţi intrarea lui John Paul. Avea o siluetă elegantă şi suplă.

— Acum le arătăm noi lor! strigă Megan.

Mi-am încleştat pumnii.

— „Red Plains" (Câmpiile Roşii) nu ne-au bătut niciodată în zece ani. Dacă nu câştigăm astă seară, tradiţia se întrerupe am remarcat eu.

Parcă începuse alt joc.

John Paul aluneca pe lângă ceilalţi jucători, care păreau pironiţi de sol. Era ca o umbră întunecată, fluidă, mereu în mişcare, sigur pe el. Pusese stăpânire pe minge, ca şi cum i-ar fi aparţinut numai lui. Cu fiecare aruncare, mingea se ducea spre coş ca o pasăre întoarsă la cuibul ei. La al treilea gol, mulţimea începu să-l încurajeze: Hai, John Paul! Megan ţipa şi sărea, iar eu tropăiam de zor. Era un joc superb. Într-o pauză, în care arbitrul explica un fault, John Paul veni în faţa noastră. Broboane de transpiraţie străluceau pe pielea lui închisă, respiraţia îi era sacadată. Megan era ca hipnotizată. Mă cuprinse un soi de nelinişte. Cineva mă bătu pe umăr. Era Kit.

— Ai lucrat până târziu?

— Da. Cu gripa asta din oraş, am avut de făcut multe comisioane. Cum e jocul?

— Uită-te la tabela de marcaj. Lumea e în extaz. John Paul va fi din nou mare erou.

Aşa şi trebuie. Cercetaşii de la colegiu l-au remarcat. Dacă nu se accidentează iar, o să-i ofere o bursă. Dacă vom câştiga titlul pe regiune, o să aibă de ales cele mai bune oferte. Prin baschet va reuşi să plece din Rockford.

— Are nevoie de ajutor, spusei eu.

Mă gândeam la familia lui John Paul. Tatăl lui murise într-un accident, la moară, cu ani în urmă. Mama lui făcea curat în case şi încerca din toate puterile să ţină familia unită. O bursă era singura sa şansă de a merge la colegiu.

— E de necrezut! exclamă Kit, atent la joc. Uite ce aruncare! Peluza se zgudui de aplauze. Strigam şi noi de bucurie. După fluierul final, suporterii echipei noastre năvăliră entuziaşti în teren. Îl înconjurară pe John Paul, îi strânseră mâna. John Paul zâmbea politicos, dar reţinut, fără să se exteriorizeze, ca şi cum n-ar fi avut încredere în toţi acei albi care roiau în jurul lui.

— Vrei să te duc acasă? mă întrebă Kit.

— Aş vrea, dar i-am promis lui Megan că mergem la Burger Pit. Nu vii şi tu?

— Nu pot. Am tone de teme de făcut.

— Eşti sigur?

— Poate pentru câteva minute, spuse necăjit.

— Mai bine nu, am zis, îmbrăţişându-l. Şi tu trebuie să obţii o bursă. Du-te acasă să înveţi.

Kit zâmbi, mulţumit.

— Cred că ştiu ce simte John Paul.

Mă sărută uşor pe buze, apoi plecă.

Când m-am întors, Megan stătea pe marginea terenului, urmărindu-l pe John Paul.

— Bun joc, nu-i aşa? O să intrăm din nou în competiţie dacă John Paul va juca în continuare.

— Da, desigur. Hai să mâncăm ceva. Mor de foame. Ai luat cina?

— Doamna Frogmorton a gătit ton. Trebuie să fii mai mult decât hămesit ca să mănânci mizeriile ei.

Am intrat în maşină. Megan a pornit motorul.

La Burger Pit, cea mai frecventată cârciumă din Rockford, mesele erau ocupate. Am cumpărat sucuri şi un burger pentru Megan. Am găsit două locuri libere. Lângă Megan stătea un puşti căruia nu catadicsi să-i vorbească. Îşi întoarse scaunul şi se uită prin local. Apăru Jenny, una dintre conducătoarele galeriei. Ne-am salutat, a zâmbit, dar a trecut de noi, aşezându-se la o masă ocupată de negri. Ca nuca-n perete, mi-am zis. Uneai cele două rase în clasă, dar după aceea trăgeau fiecare în altă parte. Aşa era în Rockford. Megan părea să aştepte pe cineva. Terminase de mâncat. Se juca cu paiul şi privea fix la uşă.

— Jucătorii trebuie să facă duş şi să se schimbe, i-am adus aminte ghicind ce aştepta. De-asta întârzie.

— Îmi ghiceşti gândurile? Lustruieşte-ţi şi globul de cristal. Uite-i că vin.

Uşa se deschise şi intrară jucătorii. Se îndreptară spre masa cea mai mare, ocupată de câţiva elevi din anii inferiori.

— Bun joc! strigă Megan.

Toţi aplaudară. Băieţii se grupară la masă: John Paul şi alţi tineri negri. Jim şi albii. Aveau regulile lor în echipă, şi cel puţin pentru început, stăteau împreună. Megan se ridică.

— Încotro? întrebai eu.

Nu se obosi să-mi răspundă, trecu pe la masa alăturată şi schimbă câteva vorbe cu unul dintre băieţi. Fata de lângă el îi aruncă lui Megan o privire piezişă. Megan râse la replica băiatului şi se mută la masa următoare. După un traseu ce părea întâmplător, dar minuţios elaborat, schimbând cîteva cuvinte ici şi colo, Megan îşi croia drum spre masa sportivilor. Am urmărit-o, mulţumind lui Dumnezeu că Buddy nu era prin preajmă. El încă nu înţelesese că Megan îşi schimba iubiţii în funcţie de calendarul sportiv. Se potrivea cu o frază pe care o discutasem la ora de istorie: „Regele a murit! Trăiască regele!". Odată ajunsă, Megan se cocoţă pe colţul mesei, în aşa fel încât să-i iasă în evidenţă silueta superbă. Îşi îndreptase atenţia spre Jim Rush. Cel puţin Jim nu era prea serios şi era destul de mare să i se opună lui Buddy. N-o slăbeam din ochi pe Megan. Era în stare să plece şi să mă lase acolo. Mă uitam la băieţii de la masă. Megan se mută între John Paul şi Tim. Profitând de înghesuială, îl mângâie pe John Paul pe mână. El îi făcu loc. Aveam deja o vagă bănuială, dar o alungai. Uitându-mă la ceas am văzut că trebuie să plec. Din fericire şi sportivii începeau să se mute la alte mese sau să plece. John Paul şi alt negru se îndreptau spre parcare. Megan

vorbea cu Tim. Când m-am dus spre ei, s-a ridicat.

— Trebuie să plec. La miezul nopţii Lacey se va transforma într-un dovleac.

Tim râse. Eu mă strâmbai la ea. Mă urmă afară fără să protesteze.

— Ce idee ţi-a venit?

— Mie? era inocenţa întruchipată.

Tertipurile ei poate că aveau efect asupra băieţilor, dar nu asupra mea. Eu o cunoşteam prea bine. Vorbea rar, ca o divă dintr-o reclamă. Am păstrat tăcerea până când am ajuns în faţa casei mele.

— Data viitoare când te mai duci la meci, să te duci singură!

— Termină, Lacey. Te-am adus acasă la timp.

— De data asta.

— Pe mâine, spuse pe un ton conciliant.

— Noapte bună.

Am intrat în casă şi am stins lumina. Am aşteptat în întuneric.

Sigură pe ea, în loc să parcheze maşina în faţa casei, Megan întoarse şi se avântă cu viteză în direcţia din care venisem.

Capitolul IV

Vineri dimineaţă, când am coborât la micul dejun, tata era deja plecat. Mama bea o ceaşcă cu cafea. Părea cufundată în gânduri. M-am întrebat dacă se împăcaseră.

Am plecat la şcoală. Doamna Williams era bolnavă şi în locul orei de engleză am avut altă oră. N-am mai avut cum să lucrăm la proiectul Shakespeare, pe care ni-l programasem pentru acea zi.

La prânz, am văzut-o pe Megan la masa sportivilor, dar n-am băgat-o în seamă. Am mâncat împreună cu Kit. Ne-am ţinut de mână pe sub masă şi el mi-a dat să mănânc cartofi pai.

— Lucrezi în seara asta?

— Da. Dar sâmbătă scap la trei. Mergem la film?

— Poţi?

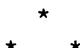
— Cum să nu?

— De ce nu vii la mine să ne uităm la televizor? Fac nişte floricele. Mi-a spus Susan că filmul care rulează acum nu e bun.

— Cum vrei.

— Cu condiţia să te sărut măcar de două ori în timpul reclamelor.

— Am zis eu că nu vreau?

După ore m-am dus la parcare. Buddy aştepta lângă maşină, iar Megan se suise deja la volan. N-o impresiona. Când m-a văzut, a plecat. Am deschis uşa şi am intrat în maşină.

— Ce e cu Buddy? A auzit că ai filtrat cu toată echipa de baschet joi noaptea?

— Nu-mi pasă! Vroia să ieşim în seara asta şi l-am refuzat.

— Te întâlneşti cu altcineva?

Spre surprinderea mea, negă.

— Doar nu vrei să spui că ai fost tu refuzată? Ceva nou?

Sarcasmul meu o făcu să roşească.

— Scuteşte-mă, Lacey.

— Să fie adevărat? Ai pus ochii pe cineva care nu e o pradă uşoară pentru tine?

— N-am zis aşa ceva. Ai de gând să-mi ţii o predică?

— Despre ce? Spune-mi cine e.

Refuză. Megan nu se sfia să vorbească, de obicei, despre planurile ei. De fapt, obişnuia să se laude cu următoarea ei victimă. Ce avea de gând acum? Mi-am adus aminte cum se uitase la John Paul cu o noapte în urmă, în sala de

gimnastică, apoi cum se aşezase lângă el la Burger Pit, şi o frică mută mă cuprinse. Am încercat să o alung, temându-mă să privesc realitatea în faţă.

M-am uitat fix la Megan.

- Cine e?

- Încă nu pot să-ţi spun. Nu sunt sigură dacă el...

N-am mai repetat întrebarea. Când am ajuns în faţa casei mele, a spus:

— Ne vedem mai târziu.

Am aprobat din cap şi am rămas afară până când a intrat pe aleea ei. Apoi am intrat în casă. Mi s-a părut că nu era nimeni acasă. Apoi am văzut-o pe mama in debara. Ridicase nori de praf făcând curăţenie printre maldăre de cutii vechi.

M-am îndreptat spre ea fără să scot un cuvânt. Când mama începe să facă curat, e semn că e supărată rău. Cearta din seara precedentă fusese mai serioasă decât îmi închipuiam.

Poate că tata avea de gând să se împace în seara asta. Mă întrebam ce îi va aduce. Întotdeauna când se certau, venea acasă cu ceva — flori, bomboane. Ca într-un vechi episod din serialul „O iubesc pe Lucy".

M-am aşezat la masa din bucătărie să-mi rezolv problemele la trigonometrie. Mama apăru, plină de praf:

— Ai avut o zi bună? întrebă, ştergându-şi praful de pe nas.

— Da. Poate să vină Kit la noi în seara asta, să ne uităm la televizor?

— Sigur că da.

Luă nişte cartofi şi începu să-i cureţe.

— Să te ajut?

— Nu.

Până să ajungă tata acasă, mirosuri îmbietoare umpluseră bucătăria. Eu am aşezat masa. Tata îşi lăsă servieta în holul de la intrare şi veni în bucătărie. Adusese o cutiuţă albă şi avea un aer resemnat.

Vai mi-am zis, trebuie să fi fost o ceartă serioasă.

O sărută pe mama pe obraz şi îi înmână cadoul, ca un băieţandru care nu e sigur dacă oferta lui va fi acceptată sau nu.

Mama acceptă cutia. Când a deschis-o, m-am dus să mă uit peste umărul ei.

— Mulţumesc, Adam.

Părea îmblânzită. Tata se învioră.

— I-am făcut asigurarea pentru o sumă mare unui fermier din ţinutul vecin, astăzi. Numai comisionul de la poliţa lui o să-mi ajungă două luni.

— Foarte bine, spuse mama sec.

După cină, tata se refugie în colţul său să se uite la televizor. Eu am ajutat-o pe mama să strângă masa.

— Mai eşti supărată?

— Supărată nu este termenul cel mai potrivit, Lacey. Aş vrea să înţeleagă de ce fac asta.

Se uită pe geam, ca şi cum ar fi văzut ceva dincolo de grădină, apoi continuă:

— Când ne-am căsătorit, la liceul din oraş erau cursuri serale. Era un curs de mecanici auto începători şi am vrut să mă înscriu.

— Nu mă mir.

Am întins mâna după o farfurie, să o şterg. Dacă se strică ceva în casă, mama era cea care repara.

— Te pricepi de minune să repari lucruri. Dacă-i dai tatei un ciocan, rezultatul va fi un deget umflat şi un vocabular îmbogăţit. Mama zâmbi.

— Tata şi-a ieşit din fire, continuă ea. „Nevasta mea, noaptea, între atâţia bărbaţi“! a zis atunci. „Ce-i trebuie unei femei să se priceapă la motoare de maşini?“. A făcut atâta scandal, că până la urmă nu m-am mai dus. Am regretat toată viaţa.

— Păcat.

Ea spăla chiuveta, iar eu ştergeam masa, încercând să mi-i imaginez pe părinţii mei nu cu mult mai în vârstă decât mine.

Când să plec, mama a adăugat:

— Cursul de agenţi imobiliari începe marţi seara, Lacey. O să las mâncarea în cuptor pentru cină. O scoţi când vii de la şcoală şi pe urmă faci curat.

— Nu renunţi la curs?

N-am putut să-mi ascund surpriza.

— Nu. De data asta merg până la capăt.

M-am gândit cât de liniştit fusese tata în timpul cinei, fiind convins, evident, că mama renunţase la curs.

— Nu renunţa! am îndemnat-o.

Sâmbătă am dormit până târziu şi mi-am petrecut după-amiaza spălând. Mi-am făcut măşti

cosmetice, am încercat mai multe coafuri, vrând să fiu cât mai atractivă pentru Kit.

Îl aşteptam la şase şi jumătate, dar trecuse de şapte când a bătut la uşă. Am alergat să-i deschid.

Era obosit, zâmbea cu efort.

— Scuză-mă pentru întârziere.

— Nu face nimic.

M-am dat la o parte pentru a-i face loc să intre, aşteptând un scurt sărut. Trecu indiferent pe lângă mine şi se duse în living. Ce era cu el?

L-am urmat. Le-a spus bună seara părinţilor mei. Tata era absorbit de programul lui preferat poliţist

— Vrei nişte floricele?

— Da.

Kit mă însoţi în bucătărie. Am pus ulei într-un ceaun şi am aruncat un pumn de boabe de porumb. Kit stătea sprijinit de chiuvetă.

— S-a întâmplat ceva la serviciu?

— Nu. Am făcut multe drumuri.

— Domnul Patten a fost prost dispus?

— Nu. el n-are nimic.

Atunci cine avea?

— I-a trecut răceala surorii tale?

Kit se simţea răspunzător pentru familia lui. Se maturizase mult după moartea tatălui lui.

— Da. e mai bine.

Am căutat un vas de plastic. Primul bob de porumb explodă. M-am dus să mişc tigaia. Din ce în ce mai multe boabe pocneau. lovind

capacul. Am luat ceaunul de pe foc şi am aşezat floricelele în castroane. Kit tăcuse tot timpul.

— A sunat Carla, spuse, în sfârşit.

— Sora ta?

— Da. Copilul are laringită şi Sam era în schimbul de noapte. Nu ştia ce să facă.

— Sfaturile mamei tale trebuie să-i fi fost de ajutor.

Kit luă solniţa, iar eu am scos nişte sucuri din frigider. Am plecat spre living. Părinţii meu gustară nişte floricele, după care, mama se duse sus, iar tata o urmă după câteva minute. Cum rămăsesem numai noi doi în cameră, m-am aşezat mai aproape de Kit, sperând că o să mă ia în braţe. Nici nu se mişcă.

— Ce ai? S-a ridicat un zid între noi?

— Nu înţeleg, n-am făcut nimic.

— Tocmai asta e. Dacă eşti supărat pe mine, spune-mi.

— Nu sunt. Nu-ţi mai face griji degeaba.

— Cum degeaba? Nici nu te-ai atins de mine! am spus pe un ton ridicat.

— Nu e de supărare, mă gândesc la altceva, atât, spuse — fără să mă privească — Kit, care era mereu cinstit şi deschis. Tensiunea din mine creştea. Ceva se întâmpla şi nu voia să-mi spună ce anume.

— La ce altceva te gândeşti?

— Ai trimis cererea la colegiu?

— Da, o dată cu tine, nu ţii minte?

— Mai vrei să devii pediatru?

L-am privit, uluită de schimbarea de subiect.

— Întotdeauna am vrut să fiu pediatru. De ce m-aş răzgândi?

— Fără nici un motiv, spuse dând din umeri. Mă bucur că n-ai făcut-o.

— N-are nici o logică

— Cred că vei fi un medic bun, adăugă, luându-mă de după umeri. Mă sărută uşor pe buze iar eu mi-am lăsat capul pe umărul lui. Ne uitam împreună la televizor, dar simţeam că se gândea la altceva. La ora unsprezece se ridică şi spuse că trebuie să plece.

— Kit, am început, dar n-am mai avut putere să continui. Am vrut să-l întreb dacă nu mai ţinea deloc la mine, însă mi-a fost frică de răspunsul lui. M-a luat în braţe. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, încercând să regăsesc satisfacţia obişnuită, sperând că teama o să dispară, ca o viziune oribilă, dintr-un vis ce se destramă.

— Nu vreau decât să-ţi fie bine, îmi şopti la ureche.

— Binele meu eşti tu.

Îmi dădu drumul şi, după un sărut scurt plecă. Ce se întâmplase cu Kit şi cu mine? Am stins luminile şi am încuiat uşa. Am urcat în camera mea, unde am stat mult timp privindu-mă în oglindă. Orice aş fi făcut nu puteam să-mi trasform figura mea rotundă, într-una ovală şi însufleţită. Părul meu şaten rămânea la fel de banal, nu devenea blond şi mătăsos. Ochii mei aveau să fie mereu căprui, nu albaştri.

Crezusem că depăşisem aceste sentimente, dar nu era aşa.

CAPITOLUL V

Luni dimineaţă Megan trecu să mă ia la ora obişnuită, dar nici una dintre noi nu părea dornică să vorbească. Conducea încet, cu ochii ţintă la şosea. Mi-am aşezat în ordine cărţile de şcoală, trăgând cu coada ochiului la Megan. Cum o fi să ai succes la băieţi fără să mişti un deget? Să-i vrăjeşti cu farmecele tale de sirenă şi să faci ce vrei cu ei? N-aveam să aflu niciodată. Dar nici sirena însăşi nu era în apele ei. N-am putea, măcar o dată, să schimbăm locurile? De ce Megan se născuse frumoasă şi eu trebuia să fiu întotdeauna pe un plan secundar? Gândurile acestea mă întristau.

Nu m-am simţit în stare să vorbesc cu Kit duminică. Îşi petrecuse toată ziua ajutând-o pe doamna Patten să facă inventarul. Kit mă aştepta în fiecare zi în faţa şcolii, dar atunci nu era. M-am dus în clasă. Aveam senzaţia că sunt tot atât de dorită ca o gorilă.

Cu Megan m-am întâlnit abia la ora de engleză. Doamna Williams împărţise clasa în

grupuri mici şi ne arăta cum să alegem o piesă de Shakespeare. Megan nimerise în grupă cu mine, cu Sue Ann, David, Ron şi John Paul. Megan era deosebit de interesată de acest proiect. Se contrazise cu Sue Ann în legătură cu alegerea unei comedii sau a unei tragedii. Băieţii erau preocupaţi de finalele pe district.

În pauză mi-am luat cărţile şi m-am dus la vestiar, fără să o mai aştept pe Megan, care mă ajunse din urmă.

— Halal prietenă! îmi reproşă ea, abia trăgându-şi sufletul. Tu, ca elevă conştiincioasă ce eşti puteai să mă ajuţi.

N-am răspuns.

— Lacey, eşti supărată pe mine?

— De ce să fiu supărată?

Nu-mi puteam explica invidia iraţională care mocnea în mine, doar pentru că Megan era Megan, iar eu nu eram decât neînsemnata Lacey.

Kit aştepta la bufet.

— Nu ne-am văzut de mult, remarcă el.

Am încercat să descopăr o urmă de vină în zâmbetul lui, o plictiseală politicos ascunsă; fără succes. Era acelaşi Kit, adorabil, dintotdeauna.

— Vii să mănânci cu noi, Megan? o întrebă el, în timp ce eu încercam să-i ghicesc gândurile.

— Nu.

Megan se duse la masa sportivilor.

— Salută-l pe Tim din partea mea, i-am spus.

— Pe cine? A, da.

L-am scrutat pe Kit cu privirea.

— Nu te-am văzut de dimineaţă.

— Ellen a trebuit să-şi ducă proiectul ştiinţific la şcoală; a trebuit să o conduc eu. Nu putea să care toate eprubetele şi borcanele cu autobuzul.

Nimic mai simplu. Surioara lui avusese nevoie de maşină. Poate că-mi făcusem griji pentru nimic. Dar starea ciudată în care fusese sâmbătă noaptea? Am încercat să-mi alung bănuielile.

— Ţi-e foame?

— Mor!

— Să luăm nişte cheese burger, sugeră Kit, sunt deja reci.

Am râs amândoi, reducând tensiunea dintre noi. Dar el nu mă luă de mână, ca altădată, şi-am înţeles că zidul dintre noi mai există încă.

*

* *

Marţi m-am dus la ora de engleză pregătită pentru repetiţia piesei de Shakespeare. Megan era deja acolo. Îl înghesuise pe John Paul într-un colţ şi îi explica ceva. El aprobă. Megan zâmbi mulţumită. Ce se întâmpla?

Aveam să descopăr curând. Elevii se organizară în grupuri.

Imediat ce sună, Megan se strecură afară.

— Unde e John Paul?

— La bibliotecă, să ia o carte.

Am privit-o cu subînţeles.

— I-am spus doamnei Willowby că am ales Othello.

— Ce-ai făcut? Parcă era vorba de o comedie!
— Dar Megan, protestă Sue Ann, n-am note explicative la Othello.
— Nici o grijă, găsim noi. John Paul a spus că preia el conducerea.
— Aşa? m-am arătat surprinsă, ştiind că John Paul era foarte timid în afara terenului de joc.
— I-am spus că avem nevoie de el. Nici unul dintre băieţi nu se descurcă cu textele.
— Mulţumim, mormăi Ron.
— Iar eu am neapărată nevoie de un calificativ bun, adăugă Megan virtuoasă.
— De când îţi pasă ţie de calificative?
— Ce nu-ţi place? Tu eşti cea care face morală: „ţine-te de şcoală Megan, altfel nu vei termina odată cu restul clasei." Ai uitat?
— Şi tu nu faci altceva decât să asculţi?
Între timp s-a întors John Paul şi ne-am apucat să lucrăm la piesă. Megan ne-a prezentat subiectul pe scurt. Citise piesa în întregime, luni seara. Când am auzit aşa ceva, am fost atât de uluită, încât m-am întrebat ce se petrecea cu adevărat?
— Maurul se căsătoreşte cu Desdemona. Dar Iago o urăşte. El aruncă o batistă în odaia locotenentului şi Othello crede că Desdemona îi face ochi dulci acestuia. Şi o omoară.
— Pentru o batistă! exclamă Sue Ann.
Ron şi David se luară la ceartă în legătură cu interpretul rolului lui Othello. Nimeni, în schimb, nu avea vreun dubiu asupra celei care o va interpreta pe Desdemona.

— Sue Ann, tu poţi juca rolul servitoarei. Lacey nu vrea să joace. Ea va introduce piesa şi va face un rezumat al complotului.

Megan îşi mută scaunul lângă John Paul şi începu să discute despre cum să adapteze piesa pentru clasă.

— Mă duc la bibliotecă să caut o copie a piesei, am anunţat. Sue Ann mă însoţi. Băieţii uitară cu totul de piesă. Vorbeau despre deschiderea sezonului de vânătoare de raţe. Îmi părea rău pentru Megan, dar de data asta eram hotărâtă să o las să se descurce singură.

Când am ajuns acasă, am găsit în bucătărie un bilet de la mama: „Pune mâncarea în cuptor la cinci, încălzeşte-o la 350 de grade, timp de o oră."

Minunat, mi-am zis. Uitasem de cursurile mamei. Precis că tata avea, să se enerveze.

Veni acasă pe la şase şi zece. Văzând masa aşezată doar pentru două persoane, întrebă:

— Unde e mama?

— La cursuri.

Tata se învineţi de supărare.

La masă a fost o linişte deplină. Niciodată nu mă bucurasem atât de mult că trebuie să strâng masa.

După aceea m-am dus la telefon. L-am sunat pe Kit. Când i-am auzit vocea, m-am mai liniştit.

— Kit?

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic... adică multe. Ieşim undeva, cu maşina, să vorbim?

— Sunt ocupat până peste cap cu temele, Lacey.

— Bine, am minţit. Dar supărarea mea era prea mare ca să o pot suporta singură. Totul era cu susul în jos.

— De fapt, nu e bine. Am nevoie să ies şi să vorbesc cu tine.

Am crezut că nu va ıaspunde.

— Bine, dar nu stau mult. Sunt la tine în zece minute.

— Te aştept.

Am spălat vasele în câteva minute şi am plecat. Tata era îl living, la televizor.

— Ies puţin, l-am anunţat.

Expresia nu i s-a schimbat, nici nu ştiu dacă mă auzise.

L-am aşteptat pe Kit. Când a ajuns, m-am dus la maşină.

— Bună.

— Bună.

Întoarse maşina şi ieşi în şosea.

— Unde vrei să mergem?

— Oriunde, numai să plecăm de aici.

A ezitat un moment, apoi a întors maşina spre strada principală. Eram puţin dezamăgită.

În celălalt capăt al oraşului era o stradă pustie pe unde mergeau elevii spre parc. Kit şi cu mine făcusem câteva plimbări pe acolo, dar hotărâsem să evităm acea zonă în viitor. Nu că nu ne-ar fi plăcut, dar uneori era cam greu să te opreşti la timp. Ştiam că trebuie să evităm Aleea Îndrăgostiţilor — aşa era înţelept — dar îmi era

dor de acele sărutări lungi şi de senzaţia că eram un singur om. Aşa trebuie să fie căsnicia, mă gândeam, când nici unul dintre parteneri nu trebuia să plece de lângă celălalt. Se întreba oare Kit vreodată ce gândeam?

Când ajunserăm in dreptul lăptăriei, intră într-o parcare.

— Vrei o Coca?

— Da.

A cumpărat două pahare de Cola. Am sorbit o gură. Mă înţepă la limbă, dar mă răcori.

— Ce vrei să vorbim?

Mi-am pus paiul în pahar.

— Tata e o adevărată belea. Mama urmează un curs de agenţi imobiliari, seral, şi el e atât de furios, încât nu vorbeşte nici cu mine.

Kit dădu indiferent din umeri.

— O să-i treacă. Nu-ţi mai face atâtea griji.

— Uşor de zis. Bărbaţii sunt aşa de încăpăţânaţi! Trebuie să faci mereu numai cum vor ei. Şi nici măcar nu recunosc!

— Lacey, nu trebuie să îmi pui mie în cârcă ce fac alţii!

— De ce nu? Tu nu eşti ca toţi ceilalţi?

Era atât de bine să-mi vărs năduful pe cineva, încât nu mă mai puteam opri.

— Cum adică sunt la fel? Kit era nedumerit.

— Te gândeşti de o săptămână la ceva şi nu vrei să-mi spui ce ai.

Kit îşi întoarse privirea de la mine.

— N-am nimic.

— Vezi că am dreptate?

Am tras aşa de tare din pai, că nu mai rămase decât ghiaţa în pahar.

— Ceva nu e în regulă, dar nu vrei să vorbeşti despre asta.

— Lacey, nu am ce să spun. Am o mulţime de lucruri pe cap, asta e tot.

— Dar e ceva.

— N-are nici o legătură cu tine.

— Tot ce are legătură cu tine, are şi cu mine. Eu ţin la tine, nu înţelegi?

— Lacey.

— Da.

— Ţi-aduci aminte de planurile noastre?

— Ce planuri? ştiam că întrebarea mea îl afecta.

Kit mă privi ca şi cum ar fi descoperit că am înnebunit.

— Ştii, colegiul...

— A, da, mă prefăcui că-mi aduc aminte. Petrecusem ore întregi răsfoind cataloage cu colegii, de la Jackson State la Ol'Miss. Kis numea asta „visul imposibil", datorită taxelor exorbitante.

— Da, sigur.

Trecusem în revistă toate colegiile care aveau cursuri de medicină pentru mine şi de farmacie pentru Kit. L-a interesat întotdeauna farmacia, iar domnul Patton, proprietarul farmaciei din oraş, îi promisese o slujbă după absolvire. Cum nu avea copii, ar fi fost fericit chiar să se asocieze cu Kit. Dintr-o dată îmi vine o nouă idee sumbră.

— Kit, nu e vorba de bursa ta, nu?

Dacă pierdea bursa, avea toate motivele să fie supărat.

— Încă n-am primit nici o veste.

— O s-o obţii. Ştiu că vei reuşi. O să reuşim împreună.

— Poate, dacă tatăl tău nu ţine morţiş să te duci la Columbus, să te călugăreşti.

— Universitatea pentru Femei din Mississippi? Nici vorbă. Era o glumă de-a lui. O să merg unde mergi şi tu. Am trimis cereri la aceleaşi colegii, nu?

— Da. Pe tine o să te ajute familia. Eu trebuie să mă descurc singur. Chiar cu bursă, n-o să fie uşor. Dacă lucrez cu jumătate de normă şi învăţ pentru note mari, nu-mi rămâne timp pentru altceva.

— Şi? Nu-ţi cer luna de pe cer!

L-am privit fix, simţindu-mă acuzată pe nedrept. Totuşi, aş fi vrut ceva mai mult de la el. Vroiam să-mi spună ce simţea pentru mine. Voiam să ştiu dacă vedea un viitor comun pentru noi, după liceu şi după colegiu.

Mi-am amintit de Ajunul Crăciunului, când îmi dăduse medalionul. Crezusem că înăuntrul cutiuţei era un inel şi mă emoţionasem. Ştiam că era prea devreme pentru asemenea planuri. Raţional aşa era. Dar o parte din mine cerea o afecţiune sigură. Îmi doream rochii de mireasă, o casă, pătuţuri pentru copii.

— Nu mă constrânge, Lacey, asta e tot ce-ţi cer. Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— Scuză-mă că exist. Nu vreau să-ţi tulbur studiul. Să ne întoarcem.

Aş fi vrut să refuze. În schimb el fu de acord. Se uită la ceas.

— Trebuie să termin un raport şi un test la chimie pentru mâine.

— De vreme ce am lămurit ce era mai important...

— N-o lua aşa, am spus numai...

— Te rog să mă duci acasă.

Pe drum n-am scos o vorbă. Când am ajuns acasă, am sărit din maşină, fără să-l sărut şi am fugit în casă. M-am uitat după maşina care se îndepărta.

Toată săptămâna, atmosfera de acasă a continuat să fie încordată. Părinţii mei nu se mai certau, dar mă gândeam că o ceartă ar fi binevenită. Erau atât de formali şi politicoşi, încât te scoteau din sărite. În casa noastră nimeni nu mai râdea şi o dată cu râsul dispăruse şi acea tandreţe şi înţelegere pe care le cunoşteam. Cum trăiau acei copii ai căror părinţi erau divorţaţi? Deseori nu puteam să dorm, mă frământam. Dintr-o dată, nimic în viaţa mea nu mai era stabil, nici părinţii, nici Kit, nici Megan. Aş fi vrut să vorbesc cu mama, dar nu găseam momentul potrivit. Făcea o groază de treburi prin casă. Meniurile pe care ni le oferea meritau premii pentru gastronomie pe ţinut. Tot ce-mi lipsea era pofta de mâncare.

Vineri dimineaţa Megan a venit să mă ia. Era fericită.

— M-a sunat Tim aseară.

— Şi?

— Echipa de baschet dă o petrecere după meci, în seara asta, la Mitch Swanson. E cu invitaţie.

— Şi tu ai fost onorată cu o invitaţie.

— Exact.

Întoarse atât de brusc maşina, că mi se tăie respiraţia.

— Dacă nu încetineşti, n-o să mai apuci seara.

Megan era într-o dispoziţie debordantă. Nu mă băgă în seamă.

Fericirea ei nu avea să dureze mult. După prima oră, ducându-mă spre laboratorul de chimie, am văzut o mulţime adunată la uşă. Mi-am făcut loc printre elevii înghesuiţi acolo. Am văzut spatele lat al lui Buddy. Ţinea pe cineva lipit de perete. Am înaintat să mă lămuresc despre cine era vorba. Nu eram foarte aproape, dar citeam mânia de pe faţa lui Buddy. Era roşu tot, scrâşnea din dinţi. Al doilea era Tim, palid, încercând să-şi ascundă spaima. Se zbătea în mâinile lui Buddy.

— Ar fi bine să ţii minte ce ţi-am spus, sfrijitule!

Îl ridică şi îl lovi din nou de perete.

Se auzi cum capul lui Tim se izbi de perete. I se învârtiră ochii, ca şi cum era să-şi dea duhul. Buddy îi dădu drumul. Tim se clătină, dar nu căzu.

Mulţimea se dădu la o parte să-i facă loc lui Buddy să treacă. Nimeni nu avea curaj să protesteze, dar unii erau deranjaţi de ceea ce văzuseră.

— Tim, eşti teafăr?

Era încă palid. Fricii i se adăugase acum şi sentimentul de umilinţă. Încercă să zâmbească.

— Da. Nu mă sperie măscăriciul ăsta pe mine.

Tim se duse la vestiar. Eu am plecat spre clasă. Mai târziu am găsit-o pe Megan. Mă aştepta la ora de engleză.

— E adevărat? întrebă, înhăţându-mă de o mână. Era să-mi răstoarne cărţile. E adevărat cu Buddy şi Tim?

— Da, păcat că n-ai fost de faţă. Apropo, ce e cu Buddy? Se crede cel mai tare dintre toţi?

Megan se crispă de furie.

— Dacă îşi închipuie că o să mă oblige să mă întorc la el, luându-se de prietenii mei, e mai prost decât credeam.

— Ai vorbit cu el? I-ai spus că nu mai e nimic între voi?

— I-am spus că nu mai ies cu el. Ce ar trebui să mai fac? Să dau un anunţ? Nu sunt proprietatea lui.

Am dat din umeri.

— Ce părere ai?

— Nu ştiu cu cine altcineva ai mai putea ieşi. N-aş conta pe Tim, în nici un caz după tot ce s-a întâmplat azi dimineaţă. S-ar putea ca şi ceilalţi băieţi să se răzgândească. Nimeni nu-şi doreşte un duşman ca Buddy.

— Dea Dumnezeu să se înece în Deltă şi să putrezească acolo, asta-i doresc eu lui Buddy!

Megan adăugă încă câteva cuvinte care nu pot fi menţionate.

— O să te audă profesorii. Hai de aici!

După ora de repetiţie cu piesa, ne-am dus la bufet.

— Mănânci cu Tim?

— Bineînţeles. Megan îşi aruncă pletele pe spate, sfidătoare. Mâncă la masa sportivilor, dar Tim nu apăru, iar ceilalţi nu se înghesuiau lângă ea ca altă dată. Buddy o urmărea cu privirea lui posesivă. Megan îl ignoră.

Kit era absent. Am mâncat nişte cheese burger reci.

— Mă întreb dacă nu cumva Megan şi-a găsit, în sfârşit, naşul.

— Buddy e o pacoste, dar o să-i treacă; mai devreme sau mai târziu.

— Nu sunt convinsă. O să iasă scandal mare.

CAPITOLUL VI

Vineri după-amiază Megan nu mai aduse vorba despre petrecerea pe care o programaseră jucătorii de baschet. Speram că renunţase la idee. Dacă l-ar fi lăsat pe Buddy să se liniştească, ar fi încetat să se mai poarte cu un sălbatic.

Mă îmbrăcam, când a sunat telefonul.

— Lacey — era Kit — domnul Patton mai are nevoie de mine câteva ore, te superi?

— Nu, fii liniştit, e-n regulă.

— Du-te la meci, dacă vrei. O să trec mai târziu pe la tine.

— Bine.

Cu părere de rău, am aşezat receptorul în furcă. După câteva secunde, sună din nou.

— Lacey? — era Megan — Te duci la meci cu Kit?

— Nu. Lucrează. Vechea poveste.

— Îmi pare rău. Hai cu mine. Sunt gata în cincisprezece minute.

Au fost de fapt vreo treizeci. Pe drum mi-am dat seama că vom pierde începutul meciului.

— Pentru ce te-ai îmbrăcat aşa?

Mă refeream la bluza crem şi la jeans-ii noi.

— Cum, pentru ce? Pentru petrecere.

Îşi dădu părul pe spate. Am observat că era mai fardată decât de obicei.

— Ţi-o cauţi cu lumânarea, Megan, am prevenit-o. Dă-i lui Buddy mai mult timp să accepte cu ideea că l-ai părăsit. De obicei el e cel care le întoarce spatele fetelor.

— Ştii ceva? Neisprăvitul ăla n-o să-mi spună mie ce să fac.

La şcoală, parcarea era plină de maşini şi camionete. Ne-am cumpărat bilete şi am intrat în sala de gimnastică. O mulţime de zgomote umpluse peluzele. Lumea venise înaintea noastră. Era ca în vremurile bune Echipa liceului Rockford era din nou în top. Tot oraşul venise să o aplaude.

Zărisem nişte locuri la capătul peluzei. Ne-am strecurat printre spectatori. I-am urmărit pe jucători cum alergau dintr-un capăt în celălalt al terenului. L-am căutat pe Tim. Nu era. Megan nu părea îngrijorată de absenţa lui.

— Priveşte! Mingea e la John Paul.

John Paul sărea, graţios ca o balerină. Mingea zbura direct la coş. Mulţimea era în extaz.

Eu şi Megan ţipam de bucurie. În repriza a treia intră în joc şi Tim. Nu era în formă. Pierdu câteva aruncări la coş. Antrenorul îl scoase din

tren înainte de sfârşitul reprizei. Se gândea oare Tim la Buddy?

Buddy cel mare şi rău.*Aşa îl porecliseră conducătorii galeriei în timpul campionatului de fotbal. Suna caraghios atunci. Acum îşi pierduse umorul. Ca prin telepatie, Buddy apăru în sală. Avea un pahar cu suc în mână. O privea fix pe Megan. Expresia lui mă sperie. Avea o privire solitară şi disperată. O observasem la mulţi băieţi din viaţa cărora Megan se retrăsese aşa cum intrase, când avusese chef.

Înţelegeam că nu era vorba doar de orgoliu masculin rănit. Lui Buddy chiar îi păsa de Megan. Mi-a părut sincer rău pentru el.

Izbucni o nouă rafală de aplauze. L-am pierdut din ochi pe Buddy.

— Lacey, uite cum se mişcă! mă atenţionă Megan.

Am crezut că Tim intrase din nou în joc, dar mingea era la John Paul. Dacă echipa noastră câştiga campionatul pe district, John Paul primea o bursă. Era singura lui şansă de a merge la colegiu şi o merita din plin. M-am rugat ca nimeni să nu-i stea în cale.

— John Paul e foarte liniştit, am remarcat. Păcat că nu poţi ieşi cu el.

* joc de cuvinte (Big Bad Woolf — Lupul cel Mare şi Rău, personaj dintr-un cântec pentru copii „Who's afraid of the Big Bad Wolf" — „Cui îi este frică de Lupul cel Mare şi Rău", şi de desene animate).

— Da, îngână Megan, concentrată asupra jocului.

Echipa noastră a câştigat cu un scor bun. Sala răsuna de aplauze. Megan se înfierbântase, ochii îi străluceau. N-o mai văzusem niciodată atât de entuziasmată de un meci, nici pe vremea când era cu Buddy şi el dădea câte un gol. Credeam că o impresionase jocul. Dar totuşi...

— Megan, nu cred că e bine să te duci la petrecere în seara asta.

— Ce? se apleacă să audă ce spun.

Suporterii strigau şi tropăiau în continuare. Echipa ieşi din sală.

— Nu cred că ar trebui să te duci. Buddy...

— Uite asta pentru Buddy! Făcu un gest obscen, pe care mă bucuram că nu avea prilejul să-l vadă cel căruia îi era destinat. Noroc că dispăruse în mulţime. Poate se dusese acasă.

— Dar...

— Nu-mi impune nimeni cu cine să mă întâlnesc, Lacey. Hai, trebuie să-l aştept pe Tim să facă duş şi să se schimbe. Mi-a dat întâlnire în faţa şcolii. Stai până vine, poţi să conduci maşina mea spre casă.

— Bine, am aprobat fără chef. Numai să nu spui că nu te-am prevenit.

Maşinile începeau să plece, autobuzul cu echipa adversă pornise, iar Megan conduse până la intrarea principală unde trebuia să se întâlnească cu Tim.

— Va fi o petrecere pe cinste. Mitch are o sufragerie imensă, unde se poate dansa. Mă crezi că o să dansez cu toată echipa?

— Cu toţi?

— De ce nu?

— Megan, dacă nu înveţi să stai cu un băiat, n-o să fii niciodată...

— Destul, fără sfaturi.

— Foarte bine, fă ce te taie capul.

Megan îşi muşcă buzele. O umbră de nesiguranţă i se citi în ochi.

Când arăta ca un copil rătăcit nu puteam să mă supăr pe ea. Megan era cu două luni mai mare decât mine, dar eu jucam rolul mamei. Caraghios, nu?

Poate că avea să se poarte bine la petrecere, poate că se va întâmpla o minune. Măcar de s-ar grăbi Tim. Vroiam să ajung acasă, la Kit. Parcarea era aproape goală. Cu siguranţă că Tim se schimbase până acum. Dar aleea din faţa şcolii rămânea goală. Aşteptam, fiecare gândindu-se la ale ei. Eu mă gândeam cât de încăpăţânată era Megan şi cât de rigid era Kit. Nici părinţii mei nu erau prea diferiţi. Apoi m-am gândit la mine.

Se auziră paşi. Megan ieşi din maşină. Erau doi băieţi care fuseseră managerii echipelor. Se duseră la un camion albastru. Strada rămase pustie din nou. Cred că Megan şi cu mine ne gândeam la acelaşi lucru. Era extrem de nervoasă.

— Mă duc în sală să văd de ce stă atâta.

— Vin cu tine.

O luă înainte. Am fugit după ea. Mergea repede.

Am dat colţul. Megan respiră adânc. Nu se vedea nici o lumină. În ciuda evidenţelor, Megan se grăbi spre uşa din spate şi trase de clanţă. Era încuiată.

— E încuiat. Era răguşită de furie.

— A făcut-o special. Mi-a spus să aştept în faţa uşii ca să nu văd când pleacă.

Începu să înjure. N-o vedeam, dar nota de isterie din vocea ei mă înspăimânta. Nu-mi aduceam aminte de câte ori Megan le trăsese clapa unor băieţi cu care se întâlnea, dar nimeni nu-i făcuse acelaşi lucru ei.

— Hai! se întoarse cu paşi grăbiţi la maşină.

— Megan, nu fi caraghioasă, am spus alergând după ea.

Plecarăm. Mi se păru că pe alee se afla un camion. Megan întoarse atât de repede încât am crezut că o să ne răsturnăm. Mi-am ţinut respiraţia. Am văzut în oglinda retrovizoare farurile camionului. Megan nu era atentă.

— Megan, mai încet!

Am fost atât de mulţumită când a redus viteza, încât abia atunci am observat că nu ne îndreptam spre casă.

— Unde mergem?

— Cum unde?! La petrecere!

— Ai înnebunit?

— Nimeni nu scapă aşa ieftin când îşi bate joc de mine. Vreau să-l privesc în ochi pe Tim Rush!

— Dar când ai fugit tu pe uşa de serviciu şi l-ai lăsat pe Bert McAvoy să te aştepte în faţa casei, cu două bilete la teatru, cum a fost?

— Asta e altceva.
— Adică?
— Lacey, cinci minute, te rog. Doar să-i spun lui Tim Rush ce cred despre el.

Părea mai calmă şi conducea mai atent. Eu eram îngrijorată pentru că îl lăsasem pe Kit să mă aştepte. Dar nu aveam de ales, trebuia să merg cu ea. Am intrat pe o stradă liniştită. În faţa casei lui Mitch erau o mulţime de maşini, inclusiv cea a lui Tim.

— Megan, nu putem merge aşa la o petrecere cu invitaţii. Ce o să creadă părinţii lui Mitch?
— Eu am fost invitată!

Ieşirăm din maşină. Uşa de la intrare era luminată. În loc să meargă pe aleea principală, Megan înconjură casa. Am urmat-o. Livingul era puternic iluminat şi plin de lume — sportivii şi prietenele lor. Se auzeau râsete, pe fondul unei melodii cunoscute. O uşă glisantă dădea în curte. Megan trase de ea şi intră. M-am strecurat după ea, dorindu-mi să devin invizibilă. Câţiva băieţi o văzură pe Megan. Ceilalţi râdeau în partea opusă a încăperii. Era aproape toată echipa. Nişte negri şi prietenele lor jucau cărţi. Alţii se adunaseră în jurul combinei. Tim stătea cu o conducătoare a galeriei. Părinţii lui Mitch nu erau prin preajmă. Megan se servi cu un pahar cu punch de fructe de pe masă şi traversă camera.

— Bună, Tim.

Tim se albi. Donna, fata cu care vorbea, se retrase.

— Parcă trebuia să ne întâlnim, spuse Megan pe un ton suav. Luă o înghiţitură din punch. Nu cred că ai uitat.

Se făcu linişte. Tim vorbea încet, dar se auzea.

— Megan, eu — înghiţi în sec — nu vreau să-ţi fac necazuri. Dacă tu şi Buddy...

— Dă-l dracului pe Buddy, am terminat cu el.

Megan îşi dăduse părul pe spate. Bluza crem se ridica şi cobora peste sâni. Buzele i se mişcau aproape arogant, picioarele îi erau încordate. Era oare conştientă de efectul pe care îl avea silueta ei? Ceva din vechiul entuziasm al lui Tim părea să revină. Zâmbi.

— Cine a zis că am terminat? Buddy apăru în uşă, speriind pe toată lumea.

Mi-am amintit de camionul din spatele nostru. Buddy ne urmărise şi intrase neobservat când toţi se uitau la Tim şi la Megan. Tremurul vocii lui se datora doar parţial furiei. Mai era şi mândria rănită şi ceea ce mai rămăsese din afecţiunea pentru Megan.

— Cine a zis că am terminat?

— Eu.

Megan făcu un pas înainte.

— Eu n-am nimic de zis?

M-am uitat în jurul meu. Tim ieşise prin spate. Isteţ băiat.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac.

Buddy ridică braţul. Megan rămase pe loc. Ochii îi scânteiau.

— Crezi că numai ce vrei tu contează, Megan? Nu se termină nimic până când nu

hotărăsc eu. N-ai decât să te distrezi cu prietenii tăi, dar pe mine să nu mă ştergi aşa uşor de pe listă. Mai am ceva de spus încă.

Se îndreptă spre ea — nu era clar dacă vroia să o lovească sau să o mângâie. Poate nici el nu ştia.

Îi dădu un brânci. Punch-ul îi stropi bluza.

Megan se sperie, scăpă geanta, din care ieşiră peria de păr, cheile şi rujul. Toţi se uitau stupefiaţi. Buddy plecă aşa cum venise.

Megan rămase pe loc. Băutura roşie i se prelingea pe bluză. Îi venea să plângă? Nu, Megan nu plângea. Rămăsese singură, în mijlocul camerei şi nimeni nu se ducea să o ajute.

Am luat nişte şerveţele de pe bufet. John Paul se duse să o ajute. Ridică poşeta, adună lucrurile împrăştiate prin cameră. I le înmână fără să scoată un cuvânt. Ceilalţi păreau să-l dezaprobe.

Megan se clătină. John Paul o ţinu. Se sprijini de braţul lui.

M-am dus la ea. Am încercat în zadar să-i şterg bluza pătată.

— Eşti teafără?

— Da. Să mergem.

Era albă ca peretele, dar hotărâtă.

Toată lumea tăcea. Odată ajunse afară, am văzut că Megan tremura.

— Laşii!

— Vrei să conduc eu? am întrebat-o când am ajuns la maşină.

Refuză şi se aşeză la volan. Nu mai tremura.

— Să mergem acasă, am spus.

Fu de acord.

Am tăcut tot drumul. Maşina lui Kit nu se vedea în faţa casei mele.

Fusesem sigură că mă va aştepta. Am uitat de Megan şi am fugit în casă.

— Kit n-a venit?

— Te-a aşteptat aproape o oră, îmi răspunse mama, fără să-şi ridice ochii din caiet. N-a fost prea politicos din partea ta să nu-l anunţi că te duci în altă parte.

Minunat! Am urcat scările anevoie, tristă. De ce-mi mergeau toate pe dos?

CAPITOLUL VII

Sâmbătă dimineaţă m-am trezit târziu. Mă simţeam epuizată. Întâmplările nopţii trecute îmi reveneau în minte. M-am dus la telefon, am ridicat receptorul, dar m-am răzgândit. Vroiam să vorbesc cu Kit între patru ochi.

M-am îmbrăcat, am luat un măr de pe masa din bucătărie şi m-am dus la garaj. Am scos maşina. Poate o plimbare în aer liber mi-ar face bine.

În drum spre Kit mă întrebam dacă era supărat pe mine pentru seara trecută, dacă nu cumva crezuse că i-am tras clapa.

O dată ajuns, m-am îndreptat către casă — era o clădire modestă, galbenă — şi am bătut la uşă.

Spre surprinderea mea, o fată cam de vârsta mea a apărut în uşă.

— Carla?

N-o mai văzusem pe sora lui Kit de un an, de când se retrăsese de la şcoală. Am recunoscut-o imediat, deşi se tunsese. Avea ochii roşii.

— Ce faci? — Îmi pare bine că te văd. Ce face copilul?

— Bine. Creşte pe zi ce trece. Îl cauţi pe Kit?

— E acasă?

— Da.

Lăsă uşa deschisă şi-l strigă pe Kit, care apăru imediat. Nu mă invită înăuntru ca de obicei, în schimb închise uşa în urma lui, făcându-mi semn să merg la leagănul de pe verandă. M-am aşezat acolo.

— Vreau să-mi cer scuze pentru aseară. N-am vrut să întârzii atât de mult.

— Nu e nimic. Însă astăzi nu pot veni să învăţ cu tine. Lacey. A venit Carla aici, cu copilul.

Nu mă deranja că nu venea la mine, dar aş fi vrut să fie mai dezamăgit că nu putea să vină.

— Carla e bine?

— Da, răspunse, evitându-mi privirea. Apropo, ce s-a întâmplat aseară?

— Megan, s-a întâmplat aseară.

— Ca întotdeauna. O să te bage într-o încurcătură mare într-o bună zi, Lacey.

— Nu va face una ca asta.

Încercam să par convinsă de ce spuneam.

— Tim Rush n-a venit la întâlnire. Buddy se poartă ca un nebun şi Tim e un aiurit. Megan a decis să meargă la petrecere singură, să-l înfrunte pe Tim, iar eu n-am putut să dau înapoi.

— Te-ai distrat bine?

— A fost cumplit. Buddy a apărut şi el şi s-a luat de Megan. Individul ăsta mă înspăimântă, Kit.

— N-aş vrea să mă iau la întrecere cu Buddy. Cred că ar fi bine să o laşi pe Megan să-şi rezolve singură problemele, Lacey.

— Poate că ai dreptate, dar toţi avem nevoie de cineva alături. Iar Megan e singură.

Kit mă luă de după umeri.

— Aşa e Lacey a mea, suflet caritabil cu toată lumea.

Nu-mi dădeam seama dacă era ironic sau tandru. Din casă se auzi copilul plângând. Kit se ridică.

— Trebuie să plec. Ne vedem luni la şcoală.

— Bine.

M-am simţit abandonată, deşi îmi dădeam seama că e o prostie. Drumul spre casă îmi păru foarte lung. Restul zilei am petrecut-o stând întinsă pe pat, încercând să învăţ. Mintea-mi fugea mereu la Kit. După o cină tăcută, liniştită, cu părinţii, mi-am amintit de Megan. Îşi revenise după umilinţa suferită în seara precedentă? M-am simţit cumplit de vinovată. Ar fi trebuit să o sun. M-am uitat pe fereastră spre casa ei. Să fi plecat de acasă? Dar cu cine? M-am hotărât să mă duc până la ea.

Am traversat, am ocolit casa să văd dacă maşina era acolo. Era pe alee. La Megan în cameră era lumină. M-am gândit să arunc cu o piatră în geam, doar din răutate, dar Megan nu s-ar fi sinchisit. Se auzea muzica dată tare.

Am bătut de trei ori până când doamna Frogmorton a venit să-mi deschidă. Era o femeie îndesată, căruntă. Se uită la mine, fără să

zâmbească. Niciodată nu o văzusem zâmbind. Stan Willowby nu mai ştia cum să facă să găsească pe cineva care să accepte să locuiască cu Megan. Cu doi ani în urmă angajase o menajeră care bea pe ascuns. Nimeni nu-i descoperi micul secret, până când adormi cu o ţigară aprinsă lângă ea şi aproape că dădu foc la casă. Tata o scosese pe biata femeie din flăcări. Megan nu era acasă.

— Megan e acasă?

Femeia aprobă din cap.

— E sus.

Am urcat. Nu era de mirare că Megan stătea cât putea de puţin acasă. Nu era de loc amuzant să trăieşti cu o asemenea acritură.

Am bătut la uşa dormitorului, dar muzica era prea tare ca să mă audă. Am intrat. Când m-a văzut, faţa i s-a luminat. M-am simţit din nou vinovată că nu o căutasem mai devreme. Stătea turceşte în pat, cu capul sprijinit în mâini.

— Ţi-e bine?

— M-am plictisit de moarte. Îţi vine să crezi — eu să stau sâmbătă seara acasă!

Am râs.

— Poate se linişteşte Buddy în câteva zle şi revii şi tu la normal.

— Buddy e un cretin. Cum de nu eşti cu Kit?

— Are probleme de familie.

— El sau tu?

— Amândoi, într-un fel.

— Te îndepărtezi de mine, Lacey. Mă laşi în urmă. Asta mă sperie.

— Cum poţi să spui aşa ceva? am întrebat-o surprinsă. Tu te-ai distrat cu jumătate din băieţii din ţinut iar eu am stat acasă. Şi tu îmi spui mie că îţi întorc spatele, că mă distanţez?

— Toate distracţiile alea n-au însemnat nimic. Acuma e vorba de ceva serios. Eşti îndrăgostită şi Kit te iubeşte.

— Sper, am şoptit, oftând.

Am desluşit o umbră de disperare pe figura ei.

— Mi-ar place să fiu îndrăgostită, spuse ea.

— Ţi-l aduci aminte pe Jack Teller?

— Cine?

— Când eram în clasa a noua. El era în ultimul an.

— A, da. A plecat la colegiu şi nu s-a mai întors în Rockford. Deştept băiat!

— Făcusem o adevărată pasiune pentru el, i-am amintit. Nu m-am putut gândi la nimic altceva în afară de el, săptămâni întregi. Mă învârteam pe lângă clasa lui în fiecare pauză, doar ca să-l văd trecând. Într-o luni mi-a zâmbit. Am trăit din asta, zile întregi.

— Şi?

Megan îşi ţinea ochii pe jumătate închişi, ca o pisică adormită.

— Peste o săptămână, am făcut în aşa fel încât să stau la masa la care stătea el, în bibliotecă. Am repetat şi un mic discurs care l-ar fi făcut să-mi dea atenţie.

— Şi?

— N-am mai avut ocazia să spun nimic. O blondă strălucitoare s-a aşezat între noi. Jack a

şuşotit toată ora cu ea, uitând de existenţa oricărei alte fete din încăpere. Îţi sună cunoscut?

— Asta nu înseamnă nimic. În fond, n-ai avut nimic cu el.

— Da? Dar cu Ronnie Haskins cum a fost?

De data asta se simţi cu musca pe căciulă.

— Da, de fapt Ronnie mi-a invitat în oraş.

— Dar nu era ceva serios din partea ta, protestă Megan.

— Cine a vorbit serios? M-a invitat în oraş, Megan. În clasa a zecea e destul de serios. Am avut o întâlnire reală. Şi cine se plimba, din întâmplare pe stradă, când a venit să mă ia?

— N-am vrut, bâlbâi ea, muşcându-şi buza.

— Nu-mi servi prostii din astea. Puseseşi, probabil, ochii pe el. I-ai zâmbit, cu genele tale lungi şi te-a invitat să mergi cu noi. Prima mea întâlnire adevărată! Ai stricat-o tu!

— A fost ideea lui. Nu l-a obligat nimeni să mă invite.

— Nu-i aşa? Au muştele de ales când sunt prinse într-o pânză de păianjen? Ronnie nu s-a mai uitat la mine. Toată toamna s-a ţinut după tine şi tu nici măcar nu-l vroiai.

— Avea dinţi urâţi.

— Eşti ca o vrăjitoare uneori. Cum poţi? De ce?

Megan negă. Îşi luă o pernă lângă ea.

— Probabil numai de dragul de a cuceri un băiat. De ce te iei de mine, Lacey?

— Nu ştiu, am mormăit. Fără motiv.

N-a mai continuat.

— Desigur, am zis. Ar trebui să ţin minte cum ai luat vina asupra ta când am spart fereastra, la şcoală.

— Tu erai premianta. Megan dădu din umeri. Ţi-ai fi pierdut coroniţa. Eu nu aveam nimic de pierdut.

— Ai fost exmatriculată două săptămâni şi n-ai spus nimic.

— Eram în clasa a cincea. Atât mă ducea mintea.

Am aruncat o pernă spre ea. Nu mă puteam supăra pe Megan.

— Nici acum nu te duce mai mult.

Sunetul telefonului o împiedică să-mi răspundă. Ridică receptorul.

— Tată? Mă bucur că ai sunat. Vii în seara asta?

Am luat o revistă, încercând să mă concentrez asupra ei, dar nerăbdarea din vocea lui Megan era greu de ignorat.

— Dar ai promis. Vocea îi tremura.Da. Mai vorbim.

A închis telefonul şi s-a uitat la mine.

— E la Red River. Vine abia mâine seară.

De ce nu venea Stan Willowby? Megan îmi citi gândurile.

— E obosit. Zicea că vrea să se culce devreme şi să-şi termine treaba mâine.

Am încercat să dau impresia că o cred, ca şi cum aş fi fost convinsă că toţi bărbaţii se culcă la ora opt seara. Mai ales sâmbătă noaptea.

Tăceam amândouă. Apoi. Megan se ridică. Ochii îi luceau: Îi venise o idee.

— Putem ajunge acolo într-o oră, Lacey. E la Hanul „Calul Bălan“. Îi facem o surpriză!

— E o prostie. O să adoarmă până să ajungem noi. Nu vreau să dau buzna peste tatăl tău.

— Nu fi nesuferită. Îi spunem numai bună seara. N-o să se supere. Apoi facem o baie în piscină şi ne întoarcem. Înainte de miezul nopţii suntem înapoi.

— Nici gând. Să nu contezi pe mine.

Megan se întristă.

— Lacey, te rog. Ştiu ce e. Astăzi era o aniversare. Dacă ar fi fost încă însurat cu mama era aniversarea căsătoriei lor. De-asta nu vrea să vină acasă. E deprimat. O să se bucure că eu... că există cineva care ţine la el.

Nu se prea potrivea cu Stan Willowby, după părerea mea.

— Totuşi, nu mi se pare o idee bună. Plec acasă. Dacă ai avea ceva minte, ai sta potolită.

Privirea ei insistentă nu mă făcu să mă răzgândesc. Am coborât şi am ieşit, fără să dau ochii cu menajera, care se uita la televizor. Am traversat. Maşina noastră nu era pe alee. Părinţii mei se duseseră probabil la film. Când am intrat am văzut că era cineva acasă.

Mama stătea cu spatele la mine, încercând să-şi ascundă neliniştea. Tata ieşise singur. Nu făcea asta niciodată. Erau tot certaţi? Se înrăutăţise situaţia?

N-am vorbit cu ea. Aproape fără să-mi dau seama am ieşit din nou. Nu aveam chef să stau acasă. Nu în seara aceea. Traversând spre Megan, am găsit-o la volan. Zâmbi.

— Ştiam că n-o să mă laşi singură.

Ieşi pe autostradă. Căutând centura de siguranţă, am privit încă o dată garajul nostru gol. În seara asta, ca şi Megan, fugeam de acasă. Megan dădu radioul tare şi fredonă încontinuu. Nu mai era nici o maşină pe şosea. Se zăreau şiruri de copaci pe marginea şoselei. Trecurăm pe lângă o casă.

— Megan, am întrebat-o pe neaşteptate. Tu o ţii minte pe mama ta?

Nu mă aşteptam să răspundă. Dar după o pauză spuse:

— Nu prea. Era blondă, cred. Foarte drăguţă.

Ca tine, mi-am zis. Să fi avut, acea femeie care părăsise oraşul şi pe propria-i fiică, fără a se mai întoarce, aceeaşi frumuseţe înşelătoare, aceeaşi energie neobosită?

— Tata a aruncat toate fotografiile ei după ce a plecat. Când eram mică tăiam din reviste poze cu blonde drăguţe, întrebându-mă dacă vreuna dintre ele semăna cu mama mea.

— Dar era diabolic!

— Da, dar avea motivele lui.

Ajunserăm într-un orăşel. Am devenit nervoasă. Ideea de a merge la un motel şi a bate la uşă nu mă atrăgea prea tare, mai ales că de partea cealaltă a uşii era Stan Willowby.

— Megan, eşti sigură că e o idee bună? Putem să ne întoarcem.

— De ce ţi-e frică. E tatăl meu, nu?

A parcat maşina lângă motel. Era un motel mare, cu o faţadă impozantă, cu coloane.

— Ştii în ce cameră e?

Nu răspunse, dar merse hotărâtă spre aripa dosnică a motelului. Am recunoscut Cadillac-ul lui Stan Willowby.

— Megan, am strigat, stai puţin.

Nu mă ascultă. Uşa motelului era închisă. În loc să bată, se îndreptă spre intrarea principală. Am urmat-o, parcă presimţind ceva. Uşile glisante care dădeau spre o curte interioară erau deschise. Dinăuntru se auzeau voci. O doamne, mi-am zis, nu e singur! Desigur că Megan se va întoarce. Dar nu. Se duse drept spre ei. M-am oprit, dar felul în care Megan se opri în faţa uşilor, mă făcu să pornesc din nou. Se auzea un radio, o muzică country, întreruptă de reclame la maşini. Mirosea a parfum şi a lichior. Stan Willowby stătea întins peste cearceafuri, în chiloţi, fumând o ţigară, uitându-se în tavan. Lângă el se afla o femeie, înfăşurată în cearceafuri, de fapt o fată blondă nu cu mult mai în vârstă decât Megan. Megan respiră adânc. M-am repezit la ea, crezând că o să leşine. Dar ea se avântă înainte, deschise uşile cu atâta forţă încât cadrul de metal zăngăni. Fata sări din pat, acoperindu-se cu un cearşaf.

— Cine eşti tu? Stan!

— Ce dracu'... — începu Stan Willowby, apoi îşi căută pantalonii. Ignorându-l, Megan se repezi la fată, cu o dorinţă criminală în ochi. Fata se dădu înapoi. Am încercat să o ţin pe Megan. De-a dreptul turbată, mă zgârie de două ori. Fata se ascunse sub pat, ţipând. Stan Willowby, înjura de mama focului în timp ce-şi lega cureaua. Se întinse peste pat să pună mâna pe Megan. Se luptară — adolescenta înaltă şi suplă, cu tatăl ei bine făcut. Când, în sfârşit, o imobiliză, ea îi servi nişte cuvinte care m-au şocat şi pe mine. Stan Willowby îi dădu o palmă. Duritatea loviturii mă făcu să tresar. Fata cu care era, se opri din ţipat şi se holbă la ei.

— Eşti un nimic, zbieră Megan. Te urăsc!

— Cine eşti tu să mă judeci?

Vocea lui era răguşită şi aspră.

— Seamănă cu mine, şuieră Megan.

— Seamănă cu mama ta, răspunse Stan Willowby.

Megan se clătină. Am crezut că o să cadă. El îi dădu drumul, fără să mai aştepte să vadă dacă se ţinea pe picioare sau nu. M-am dus la ea, aruncându-i o privire acuzatoare lui, dar nu se sinchisi. Îşi aprinse o ţigară.

— Megan, hai de aici, am rugat-o.

Era buimacă. Bătaia o epuizase. Am luat-o de mână şi am scos-o din cameră.

Am luat cheile din geanta ei. Nici nu observă. Am împins-o pe locul de lângă şofer şi m-am aşezat la volan. Am întors cheia în contact.

Motorul pornit. Am băgat în viteză şi am plecat din parcare la fel de repede cum venisem.

Drumul spre casă mi se păru mai lung decât la venire.

Megan tăcu mult timp. Într-un târziu îngână:

— De ce nu mă poate iubi nimeni?

Vântul care vâjâia afară şi zgomotul cauciucurilor aproape că acoperiră cuvintele ei.

CAPITOLUL VIII

Am parcat maşina lui Megan în locul ei obişnuit, în spatele casei.

— Megan, te rog să rămâi la mine în noaptea asta.

Megan refuză. Era încă palidă şi posomorâtă.

— Vrei să vin eu la tine? m-am oferit, înspăimântată de starea ei.

Făcu semn că nu vroia.

— Vreau să rămân singură.

— Sper că n-ai de gând să faci vreo tâmpenie?

Îmi zâmbi dispreţuitor. trântind uşa maşinii.

— La ce bun? Nu e o noutate că nimeni nu mă vrea.

Intră în casă, trântind din nou uşa în urma ei. Am plecat şi eu, încet, spre casa mea.

Maşina noastră se afla acum în garaj. Probabil că tata se întorsese. Era prea întuneric să văd cât era ceasul. Mă temeam să nu fi întârziat.

Am intrat pe uşa din dos. Am aruncat o privire iscoditoare spre living. Mama terminase de citit cursurile şi se delecta cu un ziar.

— Am sosit!

— Bună, Lacey!

Scăpasem de observaţii.

— Unde a fost tata?

— Să joace pocker.

— Nu te-ai supărat?

— Nu. Trebuie să-şi satisfacă şi el micile lui plăceri.

— Chiar crezi că merită?

Îmi aduceam aminte de toţi acei ani fericiţi, când mama era acasă şi tata era mulţumit.

— Cursurile astea merită oare atâtea sacrificii?

— Nu e vorba numai de cursuri, Lacey. Dar, oricum, cred că merită.

Mi-am muşcat buzele. Cum putea fi atât de calmă, atât de hotărâtă?

— Vrei într-adevăr să faci asta? Înseamnă atât de mult pentru tine?

Împături ziarul.

— Da, înseamnă. Tu nu-ţi doreşti să devii medic? Când erai mică îţi puneai un şorţ alb, îţi aliniai toate păpuşile şi ursuleţii la consultaţie şi le dădeai medicamente.

— Ce caraghios!

— Nu e deloc caraghios. Unii oameni ştiu ce vor de mici. Eu, la vârsta ta, nu mă gândeam decât să mă mărit şi să fac copii.

Se încruntă. amintindu-şi, probabil, de copiii pe care îi pierduse. Încercam să-i distrag atenţia.

— Dar şi eu vreau acelaşi lucru. Vreau să am un soţ şi copii. Vreau să stau acasă să-i cresc, nu vreau să pierd primii lor ani de viaţă.

— Sună frumos.

— Crezi că o să mă descurc? am întrebat, speriată.

Mă luă de mână.

— Toate la timpul lor. Când tatăl tău ridica agenţia de la zero, eu îi băteam scrisorile la maşină şi îi duceam sandvişuri când lucra până târziu. Apoi, ani de-a rândul, am încercat să încropim o familie. Acum el are o muncă sigură, tu eşti destul de mare. A venit timpul să fac ceva şi pentru mine. Chiar cu riscul de a crea neplăceri, adăugă ea, suspinând.

Am îmbrăţişat-o.

— O să te descurci de minune, sunt sigură. Dar crezi că tata va accepta vreodată?

— Cred că da, răspunse, dar sesizam îngrijorare în privirea ei.

I-am spus noapte bună şi m-am dus la culcare. Am avut un vis confuz, în care apăreau Kit şi Megan, Stan Willowby şi părinţii mei.

Duminică dimineaţa am lenevit până târziu. N-am mai ajuns la biserică, dar nu mi-a reproşat nimeni nimic. Nu mai puteam să contez pe nimeni şi pe nimic. Întregul meu univers se clătina, tot ce mă înconjura aluneca spre marginea prăpastiei.

Întinsă pe pat, priveam modelele pe care lumina soarelui, în joc cu umbra, le desena pe perdelele albe. Am luat medalionul de pe noptieră şi m-am uitat, pentru a nu ştiu câta oară, la inscripţia gravată pe el.

De ce nu gravase Kit „iubire" înăuntrul micuţei inimi de aur? De ce îi era frică? Mă vârâsem prea

mult în sufletul lui, în bunătatea şi onestitatea lui? Făceam parte din viitorul lui doar pentru că aveam planuri comune pentru colegiu? Poate că exagerasem. Poate că mersesem prea departe. După micul dejun l-am sunat pe Kit.

— Ce faci?

— Încerc să termin o lucrare pentru ora de educaţie politică de mâine.

Am tăcut.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Adică multe. Nu vrei să ieşim cu maşina după prânz?

— Ba da.

Am închis. Mama m-a chemat să întind nişte rufe. M-am dus, fără să protestez, dar gândul îmi era în altă parte.

Când a apărut Kit, am fugit la maşină.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el.

Despre Megan încă nu puteam să-i spun. Era prea devreme.

— Ai mei de-abia dacă scot două cuvinte. M-am săturat până peste cap de mesele la care tot ce aude sunt replici de genul: „dă-mi sosul, te rog" sau „pot să iau piperul?"

Kit râse. Mi-am mai revenit.

— Părinţii tăi sunt nemaipomeniţi, Lacey, o să se rezolve.

— Bine ar fi să se rezolve mai repede-am respirat adânc şi am adăugat: — Şi, în afară de asta, mai e şi Megan.

I-am povestit despre vizita surpriză din seara precedentă şi urmările ei.

— Cred că toate nebuniile pe care le-a făcut Megan în viaţa ei — când a fugit de acasă la treisprezece ani, vara trecută, când a vrut să ajungă pe Coastă cu autostopul — au fost doar ca să-i atragă atenţia tatălui ei.

Kit mă privi circumspect.

— Şi a ţinut figura?

— Prima dată a adus-o înapoi. Vara trecută a chemat poliţia de pe autostradă, care a cules-o de pe drumuri. A făcut tot ce i-a trecut prin cap; şi de fiecare dată m-a rugat să fug cu ea.

— Şi tu te iei întotdeauna după capul ei?

— Sigur că nu. N-am fugit niciodată de acasă.

Ne-a pufnit râsul pe amândoi.

— Kit?

— Da?

Am privit părul lui răvăşit, strălucind în lumina soarelui care apunea, ochii lui blânzi şi inteligenţi.

— Nu mai ţii deloc la mine? l-am întrebat atât de încet, încât nu eram sigură că mă auzise. Oftă, apoi se aplecă, sprijinindu-şi fruntea de volan.

— Ştii bine că ţin la tine.

— Cât de mult?

— Lacey!

— Vorbesc serios. Spre ce ne îndreptăm?

— Spre colegiu, răspunse el, revenind la o poziţie normală.

— Nu la asta mă refeream.

— Pentru moment e de ajuns.

— De ce? E rău să te gândeşti mai departe?

— Lacey, termină!

Kit, care nu ridica tonul niciodată, era, evident, nervos. Mă privea cu asprime. M-am aşezat mai bine în scaun.

— N-am dreptul să ştiu ce simţi?

— Pentru Dumnezeu, Lacey! Dacă nici până acum n-ai aflat!... — Era exasperat, dar mai puţin agresiv.

Era din nou acel Kit pe care îl cunoşteam. Am răsuflat uşurată. Îşi dăduse, probabil, seama ce simţeam. M-a luat de după umeri şi m-a tras spre el. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii — erau ritmice şi-mi dădeau un sentiment de siguranţă. Când am ridicat capul, m-a sărutat, mai întâi încet, apoi mai apăsat. L-am sărutat şi eu. Grijile mele se mai risipiseră. Se trase înapoi. M-am dus spre el. Mi-a atins buzele uşor, dar s-a dat imediat înapoi.

— Lacey, ştii că am stabilit...

— Nu-mi pasă! — vroiam să mă sărute, să mă ţină în braţe. Îmi doream asta mai mult decât puteam spune.

— Te porţi prosteşte Lacey! Nu face asta!

— De ce nu? — mă simţeam respinsă. De ce trebuie să fiu mereu buna şi ascultătoarea Lacey? Megan face ce vrea, şi are o mulţime de admiratori. Poate ar trebui să învăţ şi eu ceva de la ea.

— Lacey!

— Megan întotdeauna...

— Las-o pe Megan! Dacă o vroiam pe Megan, mă duceam la ea.

— Eşti sigur de tine, nu-i aşa? — am strigat, smucindu-mă de lângă el, ca şi cum m-ar fi lovit. Ne-am privit semnificativ.

— De ce n-aş fi sigur de mine? Toţi băieţii din oraş au fost cu ea.

— Te urăsc! — am ţipat. Am sărit din maşină, am trântit uşa şi am fugit în casă.

CAPITOLUL IX

Am adormit greu şi am avut un somn agitat. M-am sculat devreme şi am rezistat tentaţiei de a-l suna pe Kit.

„Îmi pare rău" — aş fi vrut să-i spun. Dar n-am putut. Dacă îi păsa de mine, trebuia să sune el.

M-am dat jos din pat şi m-am îmbrăcat. Mi-am pus medalionul la gât şi cu ocazia asta am mai citit o dată inscripţia. La un moment dat fusesem sigură de dragostea lui Kit. Dar acum?

Am coborât la micul dejun, cu toate că nu-mi era foame. Am înghiţit în grabă ce a. Când mama a ieşit din bucătărie, m-am repezit la telefon şi am format numărul lui Kit.

— Kit e acasă?

— A plecat la şcoală.

Speram să-i pot vorbi înainte de ore, dar, ca niciodată, Megan a întârziat. Când am ajuns la şcoală, orele începuseră. Dacă n-aş fi fost atât de absorbită de propriile mele griji, aţ fi observat cât de tăcută şi de prost dispusă era Megan;

dar eu nu mă puteam gândi la nimeni altcineva în afară de Kit.

Nu m-am putut concentra la nici o oră, nici măcar la repetiţia cu Othello, condusă de Megan şi John Paul. La prânz am alergat la bufet, sperând să-l găsesc pe Kit acolo. Nu era. Am aşteptat, dar degeaba, Nu vroia să mă vadă.

Ziua se anunţa tristă. Am stat în spatele clasei, ignorând vocile monotone ale profesorilor şi pălăvrăgeala elevilor.

— Ce e cu tine? mă întrebă Megan în drum spre casă.

— Nimic, am răspuns, constatând că nici ea nu părea mai fericită, am întrebat prudentă:

— A venit tatăl tău?

— Nu. A sunat-o pe doamna Frog ieri. A anunţat că nu va veni câteva săptămâni. E încă prea supărat pe mine.

— Îmi pare rău, am spus, temându-mă să mai adaug ceva.

Megan privea drept înainte, strângând volanul atât de tare, încât i se albiră mâinile.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe mama cernând făină. Era din nou mama pe care o cunoşteam, care mă crescuse, nu cea care se hotărâse brusc să-şi schimbe modul de viaţă.

— Ce faci când relaţia ta cu cineva la care ţii ajunge într-un impas grav? am întrebat-o.

Îşi ridică privirea, dar nu-mi răspunse. Se aplecă să frământe aluatul.

— Dacă partenerii ţin unul la celălalt, găsesc ei o cale de mijloc — îşi dădu la o parte un fir de păr din ochi şi adăugă: de obicei.

— De ce e atât de complicată dragostea? Am crezut că ea te face fericit.

— Uneori te face... dar, alteori, când iubeşti prea mult, se întâmplă să renunţi la tine. Şi atunci nu mai eşti fericit.

Ce vroia să spună?

În living se auzi o mişcare. Tata venise în uşa bucătăriei. Aştepta. Eu eram prea preocupat de ce-mi spusese mama, ca să mă sinchisească de prezenţa lui.

— Credeam că dragostea înseamnă să te gândeşti la celălalt, am insistat.

— E adeărat, dar şi celălalt trebuie să se gândească la tine. Iubirea e reciprocă.

Tata plecase. Eu m-am dus sus, m-am aşezat pe pat, şi deodată am sărit ca arsă. M-am repezit la telefon, am format numărul lui Kit. Mi-a răspuns din nou sora lui mai mică:

— Kit e acasă?

— Tot tu eşti, Lacey? Nu, e la serviciu.

Mă evita? Nu, vorbeam prostii. Kit lucra în fiecare zi după ore.

Farmacia nu era prea departe. Mi-am luat jacheta şi am pornit spre centrul oraşului.

După amiaza era însorită, dar răcoroasă. Vântul rece mă făcu să grăbesc pasul. Am ajuns pe strada principală. Singura farmacie din Rockford era o clădire modestă din cărămidă. L-am zărit pe Kit înăuntru. Era cu spatele la fereastră, nu avea cum să mă vadă.

Am zăbovit puţin, simţeam un nod în gât. Începusem să tremur. În sfârşit, mi-am luat inima

în dinţi şi am intrat. Clopoţelul de la uşă a anunţat sosirea mea. În camera din spate, domnul Patton vorbea cu un client. Kit era în prima încăpere, aranja nişte cutii.

— Bună.

Ridică ochii spre mine, apoi reveni la activitatea lui. Avea o expresie pe care o vedeam pentru prima dată.

Mă durea gâtul. Încercam să-mi stăpânesc tremurul vocii.

— Kit, te rog să mă ierţi.

Nu se uita la mine. Eram disperată. Să fi fost atât de supărat, încât să nu vrea nici măcar să-mi vorbească? Aşeză ultima cutie.

— Te iert.

N-am fost niciodată mai derutată ca în acel moment. Dacă îşi dădea seama cât de mult ţineam la el, cum putea fi atât de distant?

— Kit, eu vreau doar... de fapt... eu te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât nu pot trăi departe de tine.

I-o spusesem. Simţeam că iau foc. Mă uitam în jos. Îmi era frică să nu-l sperii pe Kit cu această declaraţie, pe care el o evitase atât de atent.

— Ştiu, Lacey.

A fost rândul meu să mă înfurii.

— Dacă ştii, de ce te fereşti de mine?

— Pentru că iubirea e periculoasă, Lacey.

— Cum adică?

Kit respiră adânc. Îi spuse domnului Patton:

— Iau o mică pauză, cinci minute, îmi dați voie?

Cum șeful lui nu obiecta, Kit mă luă de braț și mă conduse la ușă. Aerul rece de afară mă făcu să mă înec. Ajunși afară, îmi dădu drumul.

— Uite ce e, ea nu vrea să afle nimeni, dar văd că trebuie să-ți spun...

— Ce să-mi spui?

— Carla.

Ezită. Îmi reveni în minte imaginea surorii lui, așa cum o văzusem ultima dată — cu ochii umflați și roșii.

— S-a despărțit de soțul ei, Lacey. Probabil că o să divorțeze. A renunțat la școală ca să se mărite cu el, din cauza copilului. Are optsprezece ani, n-are nici o calificare, are de crescut un copil. Ce o să facă?

Nu știam ce să spun. În privirea lui se citea îngrijorarea.

— Nu pot să risc viitorul nostru. Dacă rămâi însărcinată? Vrei să faci un avort?

M-am dat înapoi, instinctiv.

— Nu. O să ne ferim. O să fim atenți.

— Așa a crezut și Carla. Numai că metodele astea nu țin întotdeauna. Nu putem risca. Avem planuri mari. Vom merge la colegiu, Lacey. Vei face ce ți-ai dorit. Nu-ți dau voie să renunți la ambițiile tale pentru mine.

Fruntea îi era transpirată, în ciuda frigului de afară.

— Înțeleg. Îmi pare rău că am insistat. E O.K. N-o să se întâmple nimic. Nu mă interesează

sexul. Vom merge la colegiu. N- o să ratăm şansa pe care o avem. Dar eu ţin la tine. Te iubesc, Kit. E chiar atât de rău?

— Iubirea ne stă în cale, Lacey. Avem un drum prea lung de parcurs ca să facem promisiuni acum.

— Nu ţi-am cerut promisiuni. Nu ţi-am cerut nimic. Am spus că n-o să se întâmple nimic. De ce ţi-e frică?

— Tu nu eşti Megan. Tu eşti cinstită, Lacey. Tu nu te joci cu dragostea. Nu mă simt pregătit pentru aşa ceva.

— Poftim?

Am simţit că intru în pământ, ca un lift care cade cu viteză...

— Nu eşti tu de vină. Nu înţelegi? De când a murit tata, a trebuit să am grijă de toată familia — de mama şi de surorile mele. Divorţul Carlei e ultima picătură. Trebuie să obţin bursa pentru colegiu, să iau examenele, să câştig bani. Nu mă simt în stare să suport şi altceva.

— Nu voiam să fiu „şi altceva".

— Ştiu.

Bătăi în geam ne făcură să tresărim. Domnul Patton ne făcu semn din magazin.

— Kit, am nevoie de ajutor.

— Vin imediat. Se întoarse apoi spre mine.

— Trebuie să plec.

— Bine.

A intrat în farmacie. Eu am plecat acasă. Vântul rece îmi amorţea faţa, dar amorţeala cea mare era înăuntrul meu Am vrut să plâng, dar

nu aveam lacrimi. Îl iubeam pe Kit din toată inima. Dar Kit nu era pregătit să mă iubească.

Am ajuns acasă. Tata era în living, citea un ziar. Mama trebăluia prin bucătărie. Era acea scenă domestică după care tânjisem atât de mult: mama acasă, aşteptându-l pe tata. Poate că era greu să schimbi obiceiuri formate de-a lungul anilor.

— Dacă ţii destul de mult la cineva, găseşti o soluţie. nu-i aşa? l-am întrebat pe tata.

Am avut impresia că nu m-a auzit şi am repetat:

— Nu-i aşa?

— Lacey, nu ai teme de făcut?

Bărbaţii! Niciodată nu răspund când îi întrebi ceva.

CAPITOLUL X

Doamna Williams programase repetiţiile cu piesa de Shakespeare pentru marţi. Eram foarte nervoasă, cu toate că repetasem toată săptămâna care trecuse. Megan era agitată, ceea ce mi se păru suspect. Ochii îi luceau, obrajii îi ardeau de emoţie. Tensiunea mea se amplifică atunci când doamna Williams anunţă că ne mutăm la bibliotecă pentru că invitase alte două clase să asiste. Elevii acestor clase se aşezară pe băncile de lângă perete, iar noi ne făcurăm loc în mijlocul sălii.

Au fost patru echipe care au prezentat fragmente din piese. Primele trei au fost cam slăbuţe, dar cel puţin interpreţii lor avuseseră inspiraţia să aleagă comedii. Veni rândul grupei noastre. Îmi tremurau genunchii. Am făcut introducerea. „Urmează „Othello", o tragedie. Personajele principale sunt Othello, nobilul general maur, Desdemona, virtuoasa lui soţie şi trădătorul Iago.

Aş fi vrut să-l văd pe Kit în sală. Buddy era în spate, pe jumătate adormit. Câteva fete chicoteau.

Megan făcuse o distribuţie grozavă. Ron şi David erau lago şi Cassio, locotenentul pe care Othello, din greşeală, îl ia drept amantul soţiei sale. Sue Ann apăru câteva minute în rolul servitoarei Desdemonei. John Paul şi Megan dominară scena finală între Othello şi Desdemona. John Paul nu era prea înzestrat ca actor, deşi declama clar şi grav. Trupul său înalt, bine legat, conferea un aer demn nobilului general. Aproape că am uitat că nu eram la teatru, pătruzând în miezul tragediei. Cât despre Megan — era fermecătoare. Juca atât de natural, cu atâta fervoare rolul miresei acuzate pe nedrept, care trebuie să-şi convingă soţul că e nevinovată, încât îmi dădură lacrimile. Până şi cei mai vorbăreţi elevi tăcură, absorbiţi de interpretare. Părea cu adevărat neliniştită, când Othello o acuză: „Gândeşte-te la păcatele tale!" Megan replică: „Păcatul meu e dragostea ce ţi-o port". Apoi John Paul o apucă de gât, cu mâinile lui mari, care contrastau cu pielea albă a lui Megan. Ea îşi dădu capul pe spate, cu părul răvăşit. Ochii mari şi strălucitori cereau îndurare.

La sfârşit a fost un moment de tăcere. Apoi aplauzele izbucniră. Doamna Williams bătea din palme mai tare decât toţi.

Un grup de elevi s-au repezit să-i felicite. John Paul era stânjenit şi a ieşit din cercul admiratorilor, cât a putut de repede. Megan rămase în mijlocul mulţimii.

Am aşteptat să plece toţi, apoi m-am dus la ea.

— Ai fost grozavă, ca Meryl Streep, care va să zică?

— Scuteşte-mă.

— Ai fost teribilă, nu glumesc.

— Mulţumesc.

Soneria anunţă pauza de prânz. Ne îndreptarăm spre uşă. Buddy ne întâmpină. Nu părea să vină cu complimente. Era încordat. Megan îi aruncă o privire rece. Îl ignorase tot timpul după întâmplarea de la petrecere. Se opri, aşteptând parcă o nouă confruntare. I-am spus:

— Ne vedem mai târziu.

Nu mă simţeam în stare, în acel moment, să fiu „cloşca protectoare"

— Bine.

M-am dus la bufet să-l caut pe Kit. Când m-am oprit la dulăpiorul meu, mi-am dat seama că îmi părea bine că nu fusese prezent şi Kit şi n-o văzuse pe Megan jucând.

Am stat un timp sprijinită de metalul rece al dulapului, întrebându-mă dacă aveam să-mi depăşesc vreodată sentimentele de inferioritate în comparaţie cu Megan. Cum puteam oare să o iubesc şi să o urăsc la fel de mult?

Kit aştepta la locul obişnuit.

— Bună, mă salută, cu zâmbetul lui cald.

— Bună.

Am intrat în sală. Am uitat de problemele tuturor, în afară de ale mele.

Pe Megan am reîntâlnit-o în parcare, după ore.

— Te-a enervat Buddy?

— Caraghiosul ăla? Nici gând, mă descurc eu cu el!

— Ce-a vrut?

— Crede că îmi poate ordona ce să fac.

Megan zâmbi misterios şi ieşi din parcare. Părul ei blond strălucea în soare. Admiram portretul ei bine conturat. Nu era de mirare că Buddy nu vroia să renunţe la ea.

— Tot mai crede că te întâlneşti cu Tim?

— Cu cine? A, cu Tim. Nu cred.

— Atunci pe cine e gelos? am întrebat. Pe John Paul?

Am râs amândouă. Era un râs nervos. Nu mi-a răspuns la întrebare.

Dar n-am avut prea mult de asteptat un răspuns. Două zile mai târziu, la ora de trigonometrie, Mary Lou Reynolds mă bătu pe umăr.

— Ai rezolvat problema? am întrebat-o.

Pe Mary Lou n-o interesa matematica.

— Lacey dragă. îmi pare atât de rău pentru tine.

M-am uitat la ea, încercând tot felul de speculaţii oribile.

— Ce vrei să spui? tonul meu fu mai aspru decât avusesem intenţia.

Mary Lou părea mulţumită.

— Ştiu cât te-ai străduit să o fereşti de necazuri pe fata asta. Mary Lou era leită maică-sa, dulce şi total perfidă.

— Ce vrei să spui? M-am simţit ca un peşte prins în undiţă.

— La Megan mă refer. Ştiu că îi eşti prietenă, dar Megan şi John Paul, e prea de tot!

— A fost doar o piesă. Au jucat teatru, am protestat.

— Oare? Sunt convinsă că ştii tot. Mary Lou era malițioasă. De data asta nu mai scapă, Lacey. A făcut gafe şi înainte, dar de data asta a mers prea departe.

Profesorul ne atrase atenția, bătând în catedră. Mary Lou tăcu, făcându-mă să cad pe gânduri.

Să fi împrăştiat Mary Lou unul dintre zvonurile ei obişnuite? Nici în pauză n-am aflat mai mult. M-am apropiat de câteva fete care şuşoteau, dar când am ajuns lângă ele au tăcut. Mi-am muşcat buzele de ciudă.

După ore am alergat la parcare, hotărată să rezolv problemele.

— Ştii despre ce vorbeşte jumătate din şcoală?

— Despre ce? întrebă Megan, deschizând maşina.

— Mary Lou pare convinsă că te interesează John Paul. Interpretează greşit, ca întotdeauna, sau ai pus la cale ceva nou?

— Poate că are dreptate, răspunse Megan, întorcând cheia în contact.

M-am blocat. Era ca şi cum lumea s-ar fi întors brusc cu susul în jos. Am continuat cu grijă:

— Vorbeşti serios? Doar din cauza piesei? Nu te ambala din nimic, Megan.

— Nu e „nimic“. Şi nu e vorba doar de piesă. Am mers azi dimineață împreună cu John Paul la ore. Ştii cum se bârfeşte în şcoală.

Am închis ochii. Vântul mă răcorea. Nu prevăzusem eu asta? Nu bănuisem şi încercasem să nu dau atenţie unei asemenea poveşti?

— Îţi place John Paul? am întrebat încercând să-mi reorganizez imaginea interioară.

— Ţie nu? încetini la un semafor.

— Ba da. Toţi îl plac pe John Paul. E de treabă, politicos, vedeta echipei de baschet. Tuturor le plac învingătorii, mai ales ţie.

— Lovitura sub centură, Lacey.

— De-asta te-ai dus la toate meciurile de baschet. De asta te-ai ţinut după Tim, doar ca să fii cu echipa. Nu te-a interesat niciodată Tim, nu-i aşa? Vroiai doar să fii în apropierea lui John Paul, şi chiar şi ţie ţi-a trebuit mult efort să te apropii de el. Râse ca o pisică de Cheshire* Nu fi proastă, Megan. Nu poţi face aşa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că e negru, cap sec ce eşti!

Ceea ce voiam să evit îmi scăpase fără voia mea. Se lăsă tăcerea. Megan încetini în faţa aleii mele.

— De la oricine mă aşteptam la asta, numai de la tine nu.

— Megan...

— Credeam că eşti altfel decât ceilalţi.

— Megan — nu e vorba doar de prejudecăţi — cel puţin nu cred asta. Dar trebuie să gândeşti

* pisică proverbială din Comitatul Cheshire, ANGLIA; al cărei zâmbet rămâne după ce ea dispare. Este descrisă de Lewis Carroll în „Alice în Ţara Minunilor".

puţin. Aici nu suntem la New York sau la Los Angeles. Nici măcar la Atlanta. Locuim în Rockford, Mississippi, cu o populaţie de trei mii patru sute şaizeci şi doi de locuitori.

— Şaizeci şi patru. Doamna Roderick a născut doi gemeni săptămâna trecută.

— Megan, dă-ţi seama ce faci!

— Eşti depăşită, Lacey. Nu trăim în Evul Mediu.

— Megan, colegii...

— Nu-mi pasă, nu-mi pasă ce spun fetiţele minunate din acest oraş împuţit. Nici acuma n-au uitat că mama a fugit cu un comis voiajor. De ce s-ar aştepta la mai mult de la mine?

Se înroşi şi ochii îi scânteiau.

— Tu eşti cea care nu poate uita, Megan. Nu ştiu ce vrei să dovedeşti. Dar orice ai plănui, răzgândeşte-te.

— De ce? Mai mult decât mi-au făcut până acum ce ar mai putea să-mi facă? Tu eşti singura fată drăguţă din oraş care vorbeşte cu mine.

— Ce va spune tatăl tău?

— Că sunt la fel ca mama, presupun.

Nu contează ce spune, mi-am zis, atâta timp cât îi atragi atenţia Asta era tot ce urmărea Megan: să atragă atenţia.

— Vrei să auzi jumătate de oraş vorbind despre tine?

— N-au decât. Puţin îmi pasă.

— Uiţi un lucru, am adăugat, trântind uşa maşinii, poate lui John Paul îi pasă!

CAPITOLUL XI

De atunci înainte am pus-o pe Megan sub observaţie permanentă, şi nu era deloc uşor să-mi îndeplinesc misiunea cânα aveam o singură oră pe zi împreună. Dar din fericire, ora de engleză era singura la care participa şi John Paul. Şi, oricum, şcoala din Rockford nu era chiar atât de mare, să nu dau de ea.

— Iar ai întârziat? m-a admonestat doamna Williams, cu voce aspră, când m-am strecurat în clasă, miercuri.

— Îmi pare rău, mi-am uitat caietul, m-am bâlbâit eu.

Nu mai ştim ce scuze să inventez. Îmi petreceam toate pauzele străbătând culoarele, încercând să o supraveghez pe Megan.

Megan îl pândea mereu pe John Paul. Dar el părea să o evite, ceea ce îmi dădea o urmă de speranţă.

John Paul nu era singurul care o evita. Până în acea după-amaiză, când îi atrăsesem atenţia despre bârfele din şcoală, aproape că uitasem cât de antipatizată devenise Megan. Miercuri

după-amaiză un grup de fete comentau în fața unei uși. Când Megan a trecut pe lângă ele au tăcut. Dându-și seama de privirile lor ostile, își flutură părul spre spate, în semn de dispreț. Apoi trânti ușa dulăpiorului ei, cu o forță neobișnuită.

— N-o lua chiar așa! Credeam că nu-ți pasă ce spune lumea despre tine.

— Bineînțeles că nu, răspunse ea furioasă.

Plecă grăbită la ora următoare, foarte sigură pe ea.

Eu nu aveam obrazul atât de gros. Susan Mason mă luă deoparte și mă întrebă:

— Lacey, ce-i cu tine? Te-ai purtat ciudat toată săptămâna.

— Cum adică?

— Nu înțeleg de ce ești de partea lui Megan, de ce o aperi. Fata asta n-are pic de bun simț. Ca să nu mai vorbim de familia ei! Mary Lou te bârfește și pe tine. Zice că ai început să exagerezi cu prietenia asta.

— Zău? N-ar fi mai bine să-și păstreze concluziile pentru ea? Spune-i să-și vadă de treabă!

— Am vrut doar să te avertizez. Pentru binele tău.

— Nu e nevoie să-mi faci asemenea favoruri.

Se încruntă și se întoarse în banca ei. M-am așezat și am început să răsfoiesc cartea. Mă simțeam singură. Cum suporta Megan?

Aș fi vrut să vorbesc cu Kit despre ea, dar știam că era un subiect sensibil. N-aș fi reușit decât să-l înfurii din nou. În plus, când eram cu

el, aveam alte probleme în minte. Ca de exemplu eu şi el.

Joi am găsit-o pe Megan cu John Paul la capătul unui culoar. Megan vorbea precipitat. Nu părea să aibă de gând să-l seducă; mai degrabă, să-l convingă. Mi-am adus aminte de comparaţia pe care o făcuse Kit, cu o căţeluşă derutată, care aşteaptă un cuvânt bun şi e gata oricând să muşte sau să lingă o mână întinsă.

M-am uitat la John Paul. Îmi era teamă că voi găsi pe faţa lui aceea expresie de fericire şi nedumerire pe care Megan o provoca oricărui băiat pe care îşi propunea să-l dea gata. La Buddy încă se mai citeau urme din cea expresie stranie, cu toate că în mare parte fusese înlocuită cu furia. Dar John Paul era indiferent.

M-am dus la ei, fiind conştientă că toţi ceilalţi din jur se uitau pe furiş spre ei şi privirile nu erau, în nici un caz, prietenoase.

— Bună, Megan. Scuză-mă că am întârziat.

Mă privi cu ură, dar eu am luat-o de mână şi am început să sporovăiesc veselă, până când John Paul s-a uitat la ceas.

— E timpul să plec la oră, a spus el, plecând spre celălalt capăt al coridorului.

După ce s-a îndepărtat, Megan mi-a spus printre dinţi:

— Lasă-mă în pace, Lacey.

M-a împins de lângă ea.

— Nu-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat cu Marietta Kelsey?

— Cu cine?

— Femeia aceea care avea o berărie în afara oraşului. Trăia cu un comis voiajor negru din Birmingham.

— Şi?

— Nu numai că şi-a pierdut clienţii. Cineva i-a dat foc la local.

— Asta a fost demult. Şi, oricum, am auzit că s-a datorat unui scurt-circuit.

— Sigur. A primit telefoane de ameninţare. A trebuit să plece din oraş.

— Ce prostie!

— O fi o prostie, dar oamenii din Rockford nu acceptă poveşti de dragoste între persoane de rase diferite. Şi unii dintre aceşti oameni nu se mulţumesc numai să bârfească.

— N-am să permit nimănui să-mi spună cum să-mi organizez viaţa.

— Vreau doar să te feresc de necazuri şi pe tine şi pe John Paul. Nu e uşor să fii body-guard şi tu nici măcar nu apreciezi eforturile mele.

— Faci din ţânţar armăsar. Linişteşte-te.

— Bine ar fi să pot. Hai la oră.

*

* *

Ce avea să urmeze era încă mai rău.

Vineri am fost, ca de obicei, la ora de engleză, închipuindu-mi că măcar această oră e lipsită de surprize. John Paul ar fi trebuit să vină la oră şi, în consecinţă n-ar fi lipsit nici Megan. Numai că banca lui Megan era goală.

Uluită, am verificat cealaltă parte a clasei. Lipsea şi John Paul. M-am ridicat imediat. Inima începu să-mi bată mai repede.

— Unde e John Paul? am întrebat-o pe fata de lângă mine.

— Am auzit că echipa de baschet are o întâlnire secretă la vestiar. Vor să-i facă o surpriză antrenorului.

Am observat că lipseau şi alţi băieţi din echipă. Dar asta nu justifică absenţa lui Megan. Ce punea la cale?

Nu se sunase încă a doua oară.

— Spune-i doamnei Williams că m-am dus în sala de aşteptare.

Megan nu era la dulapul ei. Cu un puternic presentiment, mă îndreptai spre sala de sport. Sună pentru ultima oară. Am alergat, rugându-mă să nu întâlnesc vreun profesor. Am ajuns neobservată la sală şi m-am strecurat prin uşile duble.

La prima vedere, sala părea părăsită. Cu toate acestea ştiam că dispariţia lui Megan era legată de întrunirea echipei. Plănuia să-l atragă într-o cursă pe John Paul? Eforturile ei de a-i atrage atenţia deveneau din ce în ce mai evidente.

O uşoară mişcare într-un colţ, mă făcu să rămân pe loc.

Era Megan? Nu, nici măcar Megan n-ar fi îndrăznit să dea buzna în vestiarul băieţilor. Apoi îmi dădui seama că, de fapt, era exact genul de ispravă care i-ar fi făcut cea mai mare plăcere — să şocheze toată şcoala şi probabil să se

aleagă cu o suspendare la doar câteva luni înainte de absolvire.

M-am repezit la capătul sălii, am respirat adânc, apoi am tras de uşa glisantă.

— Megan, ce naiba faci aici?

Megan pândea de după uşă, era clar. Mă privi cu reproş. Se aşeză pe o bancă, ghemuită.

— Eşti umbra mea, cumva?

— Ce faci aici?

Auzeam voci în spatele uşii.

— Am vrut să-l văd pe John Paul.

— O scurtă întâlnire, nu-i aşa? Cu toată echipa de baschet de faţă. Eşti nebună de legat, Megan Willowby. O să fii de râsul întregii şcoli.

— Mai ţine-ţi gura!

— Crezi că John Paul o să fie fericit? O să râdă şi de el.

Încercam să vorbesc încet, să nu se audă, dar vocea îmi oscila.

— Megan, nu te gândeşti chiar niciodată la ce faci?

— De ce m-aş gândi? Nu eşti tu totdeauna lângă mine să-mi dai sfaturi? Nu crezi că ar cam trebui să terminăm jocul ăsta de- a cloşca şi puiul? Nu poţi să mă laşi în pace?

— O să râdă de tine, Megan, i-a spus, adaugând, disperată, John Paul o să râdă de tine.

— N-o să râdă.

Megan sări în picioare.

— Mai scuteşte-mă.

Uşa se deschise şi băieţii năvăliră în sală. Nu mică le fu mirarea să dea cu ochii de noi. Antrenorul secund era cu ei. Jennins, antrenorul, era atât de supărat, încât îi fu greu să-şi găsească cuvintele.

— Ce e cu voi aici?

Îşi controlă vocea cu efort.

Am tăcut, aşteptând ca Megan să născocească o scuză. Dar nu răspunse.

Antrenorul se întoarse spre mine.

— Eu... noi, e o greşeală... m-am bâlbâit.

— O greşeală? Două eleve din ultimul an, fac asemenea greşeli? Aşa ceva nu fac decât copiii.

Majoritatea băieţilor rânjeau şi câţiva chicoteau. Numai John Paul tăcu. Nu scoase un cuvânt. Îi aruncai o privire scurtă.

— Dacă vă duc la cancelarie, o să fiţi exmatriculate o săptămână, ne preveni antrenorul.

Ce va spune mama?

Aerul cald, închis, din vestiar era greu de respirat. Mă apucă o ameţeală, camera parcă se învârtea cu mine.

— S-o ţină cineva, strigă antrenorul.

Cineva mă apucă de mână. Megan mă ţinea. M-am agăţat de ea. Mi-am revenit.

— Plecaţi de aici imediat, amândouă! ne ordonă antrenorul. Dacă vă mai văd, pe oricine dintre voi, la douăzeci de yarzi* de sala asta, vă jupoi de vii şi vă dau la ţânţari, să vă mănânce.

— Am înţeles, domnule, am spus.

---

* unitate de lungime engleză, egală cu 0,9144 m

Megan mă urmă. Simţeam privirile dure ale băieţilor în urma noastră.

Aerul mai curat din sala de gimnastică era binevenit.

— Apropo de scene reuşite. Meriţi Oscar-ul pentru asta.

— Nu m-am prefăcut, i-am spus indignată. Dar ar fi bine să mulţumeşti stelei tale norocoase c-am scăpat atât de ieftin.

— Steaua mea nu e norocoasă. Credeam că ştii asta.

Când am ajuns la ora de engleză, doamna Williams ne-a întâmpinat cu un zâmbet caustic.

— Drăguţ din partea voastră, fetelor, să ne onoraţi cu prezenţa.

Se uită la ceasul de pe perete.

— Faptul că a trecut o jumătate de oră deja e, sunt convinsă, un amănunt nesemnificativ. Puteţi rămâne treizeci de minute în plus după ce se sună, ca să vă terminaţi exerciţiile.

Megan înjură în gând. Eu eram îngrijorată de ce va spune Kit. Într-adevăr, când m-am dus la bufet, Kit avea o expresie dură. Eu şi Megan întârziasem la masă, dar echipa de baschet ajunsese la timp şi împrăştiaseră deja povestea.

— Lacey, de ce?

Am aşezat paharul cu lapte pe masă — încă nu aveam chef de mâncare, şi mi-am tras un scaun lângă el.

— Megan, am început...

— Megan şi iar Megan, strigă Kit. Ea intră în toate încurcăturile şi tu te alegi cu ponoasele. Pentru ce?

— Sunt prietena ei.

— Cum poţi fi prietenă cu ea, când nu face altceva decât să te bage în încurcături?

— E ca o soră pentru mine. Tu ar trebui să înţelegi, Kit. Tu n-ai grijă de familia ta? De câte ori Ellen sau Carla au nevoie de ajutor, nu le ajuţi? Megan nu are pe nimeni în afară de mine.

— Lacey, sunt îngrijorat din cauza ta.

Era cel mai frumos lucru pe care îl auzeam de la el în acea săptămână. Era irezistibil. Aş fi vrut să mă arunc de gâtul lui şi să-i promit că n-o s-o mai las pe Megan să mă târască în alt bucluc. Dar nu puteam să pronunţ un cuvânt. Nu puteam să promit ceea ce, în sinea mea, ştiam cu siguranţă că nu voi respecta.

Kit întrerupse tăcerea.

— Lacey, nu crezi că ai făcut destul pentru ea?

— Încă n-am făcut nimic. Sau cel puţin, nimic bun.

— Nu asta vroiam să spun. Să ştii că nu-i faci lui Megan nici o favoare.

Am înghiţit în sec. Megan ar fi fost de acord cu el.

— Nu mai e un copil, Lacey. Trebuie să răspundă singură pentru faptele sale. Las-o în pace.

Mă uitam fix la faţa de masă, cu pete de muştar; îmi era imposibil să-l privesc în ochi.

— De data asta nu e vorba doar de o nouă ispravă, Kit. E ceva mult mai grav. Nu pot să-i întorc pur şi simplu spatele.

Kit puse paiul în cutia cu lapte.

— Iar eu nu ştiu cât am să mai suport să văd cum culegi roadele dezastrelor create de Megan!

Capitolul XII

Mă aşteptam ca Megan să plece de la şcoală fără mine, dar mă aştepta în parcare, îngândurată.

Conduse spre casă în tăcere. Auzise oare, râsetele batjocoritoare în urma noastră, după ce se răspândise povestea cu vestiarul? Nu-mi doream decât ca notorietatea, atât de nedorită, pe care o dobândisem, să dispară până luni.

Acasă mă aştepta o nouă cină rece şi politicoasă. Mama era tristă tot timpul. Tata îşi făcea de lucru cu ziarul sau se prefăcea că se uită la televizor. Chiar în timpul mesei se uita fix la farfuria din faţa lui, ca şi cum piureul de cartofi i-ar fi stârnit un deosebit interes.

Eu şi Kit stabilisem să mergem la meciul de baschet. Echipa şcolii era învingătoare şi avea suporteri entuziaşti. Dar încă nu mă simţeam în stare să dau ochii cu echipa de baschet. Şi nici nu eram sigură dacă avea să vină Kit la întâlnire. Totuşi veni, cu o întârziere de câteva minute. Am alergat să-i deschid.

— Mai suntem prieteni?

Încercam să-i citesc gândurile.

— Ce altceva să fim?

L-am îmbrățișat, ușurată.

Am mers la un film prost. Mi-am lăsat capul pe umărul lui, în timp ce el se străduia să urmărească acțiunea. N-am prea vorbit.

Pe Megan nu mă așteptam s-o văd până luni; mă gândeam că va sta singură un timp, să-și domolească mania. Așa că am fost foarte surprinsă să-i aud vocea la telefon sâmbătă dimineață.

— Lacey, nu vii cu mine la plimbare?

— Unde? am întrebat bănuitoare.

— La John Paul.

M-am așezat pe scaun. Noroc că mama era sus.

— Megan, la ce bun?

— Vreau să vorbesc cu el.

Am recunoscut încăpățânarea ei dintotdeauna.

— Numai câteva minute. Nu e nici o nenorocire. Te rog. La școală toată lumea e împotriva noastră. El nu va... adică...

— Și vrei să vin cu tine?

— M-am gândit că nu vrei să pierzi ocazia. Toată săptămâna nu m-ai scăpat o secundă din ochi.

Îi e frică, mi-am zis.

Parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Dacă nu vrei să vii, mă duc singură. M-am gândit că ar părea mai firesc dacă, am fi două.

Nu e sigură pe sentimentele lui, m-am gândit.

— Dar la John Paul nu te gândeşti? Poate că nu vrea să vorbeasc cu tine. De ce crezi că te evită la şcoală?

— Nu mă evită, e doar din cauza colegilor.

— Megan, lasă-l în pace. Dacă vrei să vorbeşti cu el, dă-i telefon.

— Am încercat. Am aflat că nu are telefon.

— A!

— Eu mă duc, anunţă ea. Dacă vrei să vii, te aştept cinci minute!

Mi-am luat jacheta şi am ieşit.

A condus în tăcere. Am ajuns într-o parte a oraşului pe care eu n-o cunoşteam. Casele, care fuseseră curate şi aranjate, erau destul de deteriorate acum. Unele erau bine întreţinute, aveau mici grădini, dar altele, cele închiriate, aveau pereţii scorojiţi, iar grădinile se transformaseră în colecţii de buruieni, cu doar câteva locuri în care se jucau copiii.

— Ştii unde locuieşte?

— Da. Dar unele dintre casele astea nu au numere.

Trăisem în acest oraş de când mă născusem, dar nu fusesem niciodată pe această stradă.

Ne holbam amândouă la case, căutând în zadar plăcuţe cu numere. Un copil ne privi curios şi un bărbat aplecat asupra unei maşini ne aruncă o privire care mă făcu să-mi doresc să mă ascund. Megan încetini şi lăsă geamul în jos.

— Puteţi să ne spuneţi unde locuieşte familia Waters, vă rog?

Am crezut că n-o să răspundă.

— De ce vă interesează?

— E vorba de o acţiune a bisericii, spuse Megan.

Megan, care intrase într-o biserică doar la insistenţele mamei mele.

— Trei case mai jos, pe partea cealaltă.

Casa era modestă, dar îngrijită. În grădină erau plantate flori. Parcă ar fi călcat cineva peste ele, dar măcar erau.

Megan parcă maşina pe iarba care semăna cu o alee. Mi s-a părut că se mişcă cineva în spatele ferestrei.

Megan se îndreptă spre casă. Am alergat după ea.

Nu exista sonerie. Megan bătu la uşă, la început încet, apoi mai tare.

Uşa se deschise şi în ea apăru o fetiţă care se holbă la noi. Avea codiţe împletite şi purta o salopetă decolorată şi o cămaşă cu mâneci lungi.

Megan zâmbi fermecător.

— E acasă John Paul? Pot vorbi cu el?

Fetiţa zâmbi şi dispăru.

Megan răsuflă uşurată, ca şi cum ar fi trecut de un obstacol. Îmi muşcam buzele, întrebându-mă câţi ochi erau aţintiţi asupra noastră.

Uşa se deschise din nou şi Megan făcu un pas înainte, dar se retrase brusc, când o femeie voluminoasă apăru în faţa ei. Era încruntată. Îşi şterse mâinile pe şorţul în carouri pe care-l purta peste capotul decolorat. Îmi veni în minte o frază din biblie: „strângându-şi puterile" şi înţelesei

pentru prima oară ce însemna. Femeia aceasta se pregătea pentru o bătălie.

— Ce vrei cu John Paul? o interogă ea pe Megan.

Megan fu luată prin surprindere.

— Vroiam doar să vorbesc cu el, începu ea.

— Ce treabă ai tu cu John Paul? Îşi puse mâinile în şolduri, privind-o pe Megan cu evident dispreţ.

— E prieten cu... Megan se pierdu. Avem ore împreună la liceu. Vroiam să discut un proiect cu el.

— Dacă ai de discutat, să discuţi la şcoală, comandă femeia. Să nu te mai prind pe aici.

Megan păli.

— Vroiam doar...

— John Paul e un băiat bun, spuse doamna Waters pe un ton fioros. E isteţ şi e un băiat cuminte. E cel mai bun jucător de baschet pe care l-a avut vreodată acest oraş şi o să primească o bursă la un colegiu scump. John Paul o să fie cineva. N-are nevoie de necazuri.

— Dar eu nu vreau să-i fac nimic rău...

— Pentru John Paul eşti cel mai rău lucru care i se poate întâmpla.

Doamna Waters o ameninţă pe Megan cu degetul şi ne trânti uşa în nas.

Ne-am întors la maşină. Megan tăcea. Intrarăm în maşină, am ieşit de pe alee şi pornirăm spre casă.

Soarele strălucea încă, când am ajuns la intersecţia cu moara. Un camion galben apăru în stânga noastră. Am auzit un strigăt. Buddy o zărise pe Megan.

Opri cu un scârţâit de roţi, sări din cabină şi veni la maşina noastră. Înainte să apuce să apese pe accelerator, Buddy deschise uşa şi o târî pe Megan în stradă.

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

Buddy o ţinea pe Megan de umeri, izbind-o de maşină.

— Să-mi iau mâinile? În noaptea aceea, la petrecere, parcă spuneai altceva, Megan. Atunci îţi plăceau mâinile mele. Uiţi aşa repede?

— Eşti abject!

Megan era în culmea mâniei.

— Eram foarte bun când eram căpitanul echipei de fotbal.

— Scuteşte-mă, Buddy!

— Dar sezonul de fotbal s-a terminat, nu-i aşa? Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama de ce erai aşa grăbită să te descotoroseşti de mine. Acum ai pus ochii pe „o prospătură". Cine e, Megan? La cine ai fost în partea asta de oraş?

Megan îşi strânse buzele.

— N-am ştiut că ai pe cine să vizitezi prin mahala. Atât de jos ai ajuns?

Megan, care era palidă, se albi.

— Cel mai jos am ajuns când am fost cu tine!

Buddy se încruntă şi ridică mâna.

Am strigat din maşină:

— Buddy, opreşte-te!

Abia atunci mă văzu şi pe mine. Lăsă mâna jos, dar tot o mai ţinea pe Megan lipită de maşină.

— Eşti un gunoi, Megan Willowby. Mai jos decât atât. Când o să le spun băieţilor de la şcoală despre tine, nici unul n-o să se mai uite la tine, îţi promit.

Megan îl lovi puternic în picior, se smuci din mâinile lui şi bâjbâi după maşină. M-am aşezat la locul meu. Am plecat, trecând printr-o avalanşă de pietre aruncate după noi.

— Ce face?

Megan gâfâia, încercând să păstreze controlul maşinii.

— Se urcă în camion, am lămurit-o, privind în oglinda retrovizoare. Oh, ajutor!

— Ce e?

— Vine după noi.

Megan apăsă pe acceleraţie şi maşina se înclină.

— Oh, nu! am ţipat.

Un tren de marfă venea spre noi pe linia ferată. M-am întors să mă uit la camionul lui Buddy. Era în spatele nostru.

— Şi acum ce facem?

Megan smuci volanul. Maşina se clătină, apoi îşi reveni. Alunecarăm, intrând pe o alee, izbind un tomberon de gunoi care se rostogoli şi lovi zidul unui magazin de lichioruri.

— Ne-a văzut Buddy?

— Cum să nu?

Buddy lovi şi el tomberonul făcându-l să se rostogolească din nou.

Megan, blocată de trenul de marfă, neputând să o ia spre oraş, întoarse şi ajunserăm din nou pe drumul pe care venisem. La intersecţie o luă spre sud, spre câmp şi pădure.

Maşina zbura pe şosea şi pentru prima dată am apreciat motorul ei puternic. Dar camionul era tot în spatele nostru.

— E tot după noi!

Am trecut în viteză pe lângă câmpul cu bumbac şi soia, acum veştejite, ce rămăsese în urma ultimei recolte. Şoseaua se îngustă. Pe ambele părţi erau numai pini şi tufişuri. Nu se mai vedeau case. M-am uitat din nou în urma noastră. Încotro ne îndreptăm?

— Megan, şoseaua asta e înfundată! Ce ne facem?

Era gata să intrăm într-un şanţ. Maşina se legănă, se zgâlţâi şi merse mai departe.

Camionul lui Buddy, mai potrivit cu astfel de drumuri, câştiga teren. Era foarte aproape de noi. Am închis ochii. Când i-am redeschis, dându-mi capul pe spate, am strigat:

— Fii atentă!

Camionul venea spre noi ca un taur furios. Lovi bara de protecţie din spate. Întreaga maşină se scutură. Megan se lupta cu volanul şi prin nu ştiu ce miracol, menţinu maşina pe şosea.

Am văzut pumnii strânşi ai lui Buddy. Era înspăimântător.

Mi-era frică să mă mai uit în spate, dar trebuia să o fac.

— Vine!

Megan trase de volan. Totul se învârti cu noi. Maşina se zgâlţâi, se ridică într-o parte, lăsând toată greutatea pe două roţi, apoi se restabili. Megan se lovi de geam, apoi ricoşă în mine. Capetele ni se ciocniră, cu o bufnitură surdă. Centura mă ţinu să nu ajung în parbriz, dar impactul mă făcu să-mi muşc buza de jos. Îmi dădu sângele.

Maşina aluneca în continuare, printre tufişuri care o zgâriau. Crengile copacilor se agăţau de maşină şi se rupeau, căzând, în timp ce acele de pin zgâriau camionul lui Buddy.

— Aşteaptă, Megan. Să vedem dacă Buddy a păţit ceva.

— Nu-mi pasă! Îşi lăsă capul peste volan, tremurând.

Buddy se târa afară din cabină. Părea şocat, dar nu lovit. Când văzu cum arăta camionul trase o înjurătură.

— Buddy n-are nimic, spuse Megan. Râse isteric.

Cum nu se oprea, am zgâlţâit-o.

— Megan, termină!

Se opri. Ştergându-şi ochii, constată că avea sânge pe obraz şi spuse ceva foarte neobişnuit pentru ea:

— Să mergem acasă.

CAPITOLUL XIII

Nu mi se părea prea amuzant să dau ochii cu părinţii mei după „cursa de maşini". Şi, culmea ghinionului, amândoi erau în living, deci, n-am avut cum să mă spăl de sânge înainte să mă vadă.

— Dumnezeule! explodă tata. Ce s-a întâmplat? Te-ai bătut cu cineva?

Am făcut semn din cap, că nu. Din cauza mişcării am simţit că se învârteşte camera cu mine.

— Ai avut un accident? vocea mamei era mai controlată, chiar dacă era la fel de îngrozită.

— Da, dar nu e nimic grav. Nu aşa cum pare.

— Nu e nimic grav? Trebuia să ai câteva oase fracturate?

Mama încercă să atenueze izbucnirea tatei:

— Vino la baie să văd ce ai păţit.

Mi-a examinat vânătăile de la tâmple. Mi-a pansat buza tăiată. M-a întrebat de Megan.

— E teafără, mai mult sau mai puţin, am răspuns.

Megan se alesese cu o tăietură pe faţă şi nişte vânătăi mai mari decât ale mele. N-avea cine să o certe, dar nici cine să o îngrijească. Asta mă întrista.

Tata stătea în uşa băii, urmărind cum mama îmi ştergea faţa.

— Îţi dai seama, domnişoară, că eşti pedepsită toată săptămâna, spuse el.

— Şi nu mai ai voie să mergi cu Megan cu maşina, adăugă mama.

— Cât timp?

— O să te anunţăm noi, reluă el pe un ton ferm.

Mai târziu, stând întinsă în pat, încă sub şocul acelui raliu cumplit, începui să oscilez între gândul că pedeapsa nu era tocmai rău venită şi am avut un sentiment de culpă pentru că nu mă deranja prea tare că nu mai aveam voie să merg cu Megan.

Luni dimineaţă am luat autobuzul. Când am ajuns la şcoală, m-am uitat după Megan, dar nu era. Kit se dusese deja la ore. Oricum, îmi era frică de prima noastră întâlnire. Nu mă sunase la sfârşit de săptămână, iar eu nu eram dornică să-i explic de ce arătam aşa cum arătam. N-am mai urmărit-o pe Megan.

Eram prea obosită, şi, în plus, aveam impresia că era deja prea târziu.

La ora de educaţie politică, Susan îmi spuse, uitându-se la faţa mea aproape albă:

— Am auzit că tu şi Megan v-aţi jucat de-a v-aţi ascunselea cu Buddy. Lacey, nu eşti în toate minţile.

— Ştiu.

La ora de engleză, Megan avea o privire rătăcită. Arăta mai rău decât mine (era plină de vânătăi, iar pe un obraz avea o tăietură) probabil de la izbitura de oglinda retrovizoare.

— Eşti teafără? am întrebat-o la ora de muzică.

— Cum să nu? răspunse fără să mă privească.

Numai că cearcănele adânci nu puteau fi puse pe seama accidentului. Sub aparenta ei letargie, intuiam un vulcan de emoţii gata să erupă; acele emoţii pe care le bănuisem mai demult.

— Megan, nu face tâmpenii, am implorat-o. Nu săptămâna asta. Avem nevoie de o pauză.

Îmi aruncă acel zâmbet misterios cu care îi înnebunea pe băieţi.

În pauză m-am dus la bufet. Kit aştepta la uşă. Îmi ordonă pe un ton dur:

— Afară.

L-am urmat. Ne-am aşezat pe o bancă, la soare. Duritatea lui mă înspăimânta.

— Te-ai uitat în oglindă?

— E mai puţin grav decât pare.

— Am văzut camionul lui Buddy azi dimineaţă.

— Am auzit că taică-său e atât de pornit împotriva lui, încât refuză să-i plătească reparaţiile, iar Buddy e turbat.

— Nu mă interesează camionul lui Buddy. Lacey, nu-ţi dai seama că era cât pe ce să intraţi şi voi în copac? Dacă n-aţi fi avut norocul pe care l-a avut imbecilul ăla? Acolo rămâneaţi. Ce crezi că aş fi simţit eu?

În ciuda faptului că eram vinovată, îmi plăcea să ştiu că lui Kit îi păsa dacă fusesem rănită sau nu.

— Dar n-am păţit nimic.

— De data asta nu. Dar data viitoare?

M-am uitat în jos, neputând să-i dau un răspuns.

— Te-am prevenit că o s-o păţeşti într-o zi, dacă te iei după Megan.

— Eu nu...

— Dacă ai şti cum arăţi!

— Îmi pare rău Kit, dar Megan...

— Megan şi iar Megan! Mai las-o în pace pe Megan. Eu sunt îngrijorat din cauza ta, Lacey. Promite-mi că nu te mai laşi târâtă în aventurile ei nebuneşti.

M-am simţit ca un elastic tras în două direcţii opuse, în acelaşi timp. Aş fi vrut să-i promit lui Kit orice. Şi totuşi gândul că Megan era atât de singură...

— Te rog, Kit, încearcă să înţelegi.

Refuză, negru de supărare.

— Promite-mi că n-o să mai ai de-a face cu ea.

Simţeam că mă sufoc. Nu mai puteam să respir. Cum să alegi între doi oameni pe care îi iubeşti cel mai mult pe lume?

— Nu pot.

Nu vroiam să mă uit la el. M-am întors şi am pornit spre uşă. Kit m-a apucat de umăr şi a tras de pulovăr. Lanţul m-a strâns de gât, apoi s-a rupt. Kit a rămas cu lanţul rupt în mână. Îşi dădu seama ce făcuse. În acel moment, confuzia mea se transformă în ură.

— Nu mă poţi obliga să fac ce vrei tu, Kit. E decizia mea şi numai a mea! Megan e singură, nu mă are decât pe mine. Ce fel de om ar trebui să fiu ca să o părăsesc tocmai acum? Asta înseamnă să-ţi pese de cineva, să-i fii alături la nevoie. Nu poţi iubi pe cineva fără să-ţi asumi riscul de a fi rănit. Ea are nevoie de mine, tu nu ai.

Am respirat adânc şi am continuat:

— Ai spus că iubirea e periculoasă, că e prea complicată. Tu eşti cel care a pierdut, Kit. Pentru că eu merit să fiu iubită. Poate că ar fi mai bine să-ţi iei medalionul înapoi.

Mânia e un lucru minunat. După ce m-am descărcat, am intrat înapoi în şcoală cu capul sus. Am mers cu pas hotărât până când m-a pierdut din vedere. O dată ieşită din raza vizuală a lui Kit, m-am ascuns în primul vestiar care mi-a ieşit în cale. Am trecut de toţi ochii curioşi care mă priveau. M-am vârât într-un colţ şi am început să plâng în hohote. Când pauza s-a terminat, s-au auzit paşi pe hol. Bârfele şi glumele au încetat. Toţi şi-au stins ţigările în chiuvetă. Uşile de la clase se închideau. Când nu s-a mai auzit nici un zgomot, am ieşit pe hol. Nu mai era nimeni. Fumul de ţigară plutea încă în aer. M-am spălat

pe faţă cu apă rece. Cum nu erau prosoape, m-am şters cu un şerveţel. Mi-am căutat în poşetă rujul şi peria de păr. Dar orice aş fi făcut, nu-mi puteam ascunde ochii umflaţi şi nasul roşu. Aveam de ales: să pun gaz pe foc, mergând la oră, sau să fac o nebunie — să chiulesc. Am ales varianta a doua. M-am aşezat pe un scaun şubred. Mi-am lipit obrazul de peretele rece. Une-ori, când totul pare să se prăbuşească, eşti obligat să te analizezi, să faci un bilanţ. Exact ceea ce făceam eu în acel moment. Kit şi cu mine nu mai aveam nimic de împărţit. Îl iubeam atât de mult, încât îi simţeam absenţa în tot trupul. Însă iubirea trebuie să fie reciprocă. Nu avea rost să alerg după el, dacă nu mă vroia. Megan apucase pe drumul pierzaniei, şi, mai de-vreme sau mai târziu, voi fi depăşită de situaţie şi voi fi nevoită să o las singură. Chiar şi prietenia are limitele ei. Părinţi mă iubeau, dar nu peste mult timp aveam să plec la colegiu, departe de ei. Şi atunci voi rămâne numai eu, Lacey Elisabeth Walker, în vârstă de optsprezece ani. Stăteam, lipită de perete, gândindu-mă la toate aceste lucruri şi fiindu-mi frică de ceea ce aş fi putut descoperi înăuntrul meu. Dacă dădeam la o parte, pe rând, eleva conştiincioasă, fiica ascultătoare, prietena loială şi iubita sinceră-ce mai rămânea? Am trecut în revistă ultimele zile şi săptămâni, faptele bune şi rele pe care le făcusem. Treptat, tensiunea a început să se diminueze, senzaţia de gol în stomac începu. să dispară, chiar şi pierderea lui

Kit era mai puţin apăsătoare. Chiar dacă uneori nu eram pe calea cea bună, mie îmi păsa de oameni şi era normal să-mi pese, atâta timp cât îmi păsa şi de mine. Am realizat, în sfârşit, că venise timpul să pornesc în căutarea lui Lacey.

Soneria anunţă sfârşitul orei. Elevii au ieşit în pauză. Trebuia să mă pregătesc pentru ora următoare. Trebuia să încetez să mă mai ascund şi să înfrunt din nou lumea. M-am uitat încă o dată în oglindă.

Restul zilei a trecut ca prin ceaţă. Nimeni nu avea chef de lucru. Toată lumea vorbea despre meciul de baschet. Până şi profesorii se lăsaseră antrenaţi în asemenea discuţii. Marţi seara echipa şcopii urma să participe la campionatul de district. Reuşisem, în cele din urmă, să ne calificăm, iar şnsele de câştig erau foarte mari. Băieţii lipiseră afişe pe toţi pereţii, în semn de încurajare. La ora de trigonometrie, profesorul, un pasionat de baschet, ne-a lăsat să discutăm despre şansele echipei.

— Dacă John Paul e în echipă, câştigăm sigur.

— Am auzit că vor asista şi cercetaşii de la colegiu. John Paul va primi o bursă.

— Care e punctajul mediu, pe joc, pe care îl realizează într-un sezon?

Doi băieţi se apucară imediat să calculeze.

La ora două era programat un meci. Aproape toată săptămâna era dedicată meciurilor, şi, dacă aveam noroc, sărbătoririi lor.

M-am îndreptat spre sala de gimnastică, sperând să nu-l întâlnesc pe Kit, deprimată la gândul că m-ar fi evitat dacă m-ar fi văzut. N-a venit. Era o dovadă de indisciplină să lipseşti de la asemenea eveniment, şi asta mă făcu să pricep cât chef avea el de meci în acea zi. M-am aşezat la un capăt al peluzei, lăsându-i pe superiorii care strigau şi cântau să treacă pe lângă mine. Nici n-am observat când a apărut Megan lângă mine. Când echipa de baschet a intrat în teren, ea a început să aplaude frenetic.

— Nu te epuiza, am sfătuit-o.

Nu m-a auzit. În ciuda vânătăilor de pe faţă şi a tăieturii de pe obraz, era plină de entuziasm. Suporterii au început să scandeze numele lui John Paul, care se simţea stânjenit. Megan striga cât o ţinea gura. Antrenorul ceru să se facă linişte şi ţinu o scurtă cuvântare. Echipa defilă prin faţa noastră. Megan sări de pe bancă şi făcu semn cu mâna.

Îl luă de braţ pe John Paul, care se arătă surprins de gestul ei. Jucătorul din spatele lui se încruntă şi cei din primul rând încetară să mai aplaude. Se auzeau murmure. John Paul o privi pe Megan, se desprinse uşor şi se dădu înapoi. Figura lui tensionată demonstra că îşi dădea seama că jumătate din şcoală îi urmărea. De ce nu putea John Paul, pur şi simplu, să o pună la punct? De fapt, ştiam. Era conştient că era foarte neplăcut să fii respins. O trata cu blândeţe, şi nimeni nu înţelegea de ce. Nici Megan, care îl urmări cu privirea, plină de speranţă, nici ceilalţi

care comentau, în termeni vulgari, şi, cu siguranţă, nici Buddy, care stătea în mijlocul sălii, evident emoţionat. M-a trecut un fior. Aş fi vrut să o zgâlţâi pe Megan, să o aduc în fire. Rămăsese singură pe marginea terenului. Nu se mişcă de acolo nici după plecarea sportivilor. Nimeni nu-i vorbea şi nu se uita la ea. Dar nu-i păsa. Am văzut-o pe Jenny, i-am aruncat o privire complice, dar ea n-a intrat în jocul meu.

— John Paul merită ceva mai bun, a mormăit, întrocându-ne spatele.

M-am dus la Megan.

— Nu ştiu ce ai de gând să faci, dar orice ar fi, trebuie să te opreşti, acum!

— Ce vrei să spui?

— Să-l laşi pe John Paul în pace. N-o să mai vorbească nimeni cu tine.

— Ţi se pare că acuma vorbeşte cineva?

— Am văzut cum se uitau toţi la tine. De data asta ai mers prea departe. Rockford-ul nu e pregătit pentru asta.

— Nu-mi pasă. O să-l invit la petrecerea de Sf. Valentin.*

— N-o să accepte.

— Vom vedea.

Maşina lui Megan era în capătul îndepărtat al parcării. Câţiva băieţi se învârteau în jurul ei şi mi se păru că îl recunosc pe unul dintre ei. Dezumflaseră cauciucul din spate. Megan trase

* Sf. Valentin este pe 14 februarie. În această zi se alege un iubit sau o iubită în glumă şi se trimit scrisori de dragoste.

nişte înjurături marinăreşti. Buddy şi doi prieteni de-ai lui o aşteptau, râzând sarcastic.

— Ce e Megan? Ai necazuri datorită amicilior tăi? Prietenii prost aleşi poartă ghinion, nu-i aşa?

— Târâtură ce eşti, îi răspunse Megan printre dinţi.

— Ghinion, ce să-i faci?

Se întoarse şi plecă, însoţit de cei doi.

— Acum ce facem?

— Todd, strigă ea spre un băiat, dar acesta se făcu că nu aude. Megan fu uimită.

M-am aplecat să inspectez cauciucul.

— E dezumflat, Megan.

Le făcu cu mâna unor băieţi care treceau prin parcare.

— Johnny, am nevoie de o mână de ajutor.

Cei doi o priviră cu dispreţ şi îşi schimbară direcţia de mers. Am fost nevoite să schimbăm cauciucul singure. Am crezut că nu vom reuşi niciodată, dar, când îmi ştergeam mâinile de unsoare, Megan apucă cheia şi încercă din nou. Se opinti cu toată puterea. În cele din urmă scoase cauciucul înţepat şi-l înlocui. În drum spre casă, nici una dintre noi nu scoase un cuvânt. Ce vor spune părinţii mei? Eram prea înghijorată de reacţia lor, ca să mă mai gândesc şi la Megan. Când am ajuns acasă, am sărit din maşină şi i-am spus:

— Vorbim mai târziu.

Am intrat în casă ţinându-mi respiraţia. Dar mama nici nu băgase de seamă că venisem cu Megan. Era la bucătărie, tăia roşii.

— Cum a fost la şcoală?

— Ca de obicei.

Am auzit maşina tatei intrând pe alee. Mama întoarse capul un moment, apoi îşi reluă treaba.

Tata intră în casă. Adusese un buchet de flori şi o cutiuţă albă. M-am uitat la mama. Expresia dură de pe figura ei m-a înspăimântat. „Nu face asta, tată" — m-am rugat. Mi-am adus aminte de ce-mi povestise mama, cum renunţase la cursul de mecanici auto pentru că el considerase că era nedemn de soţia lui. De data asta n-o să mai ţină. Fără să zâmbească, mama acceptă cadoul şi deschise capacul. Rămase cu gura căscată. Era gata-gata să plângă. Seuită la el, pentru prima dată, după săptămâni. Tata o luă în braţe, strivind florile.

— Îmi pare rău, Sue, iartă-mă.

Nu am auzit răspunsul ei, dar era ceva pe placul amândurora. Se sărutară. Ce putea să conţină acea cutie?

— Trebuie să întorc friptura, spuse ea.

Tata îi dădu drumul.

— Lacey, mă strigă ea.

— Da, am răspuns. Începusem să cred că au uitat de mine.

— De ce nu aşezi masa? Mă duc până sus să vorbesc cu tata.

— O aşez.

Au urcat scările ţinându-se de mână. Cutia rămăsese pe bufet. M-am repezit la ea, curioasă să văd ce provocase o reacţie atât de neaşteptată. Să fi fost diamantul speranţei? Nu, era mai

mult decât atât. În cutie se afla o cheiţă strălucitoare. Cine ar fi crezut? M-am gândit la acel curs de mecanici auto şi am izbucnit în râs. Tata ajunsese în secolul douăzeci. Cu greu, dar ajunsese. Aş fi vrut să-i spun lui Kit, dar mi-am amintit că el nu mai făcea parte din viaţa mea. Am simţit din nou acea durere adâncă. M-am îndreptat spre uşă. Puteam să-i spun lui Megan. Am traversat. M-am dus, ca de obicei, la uşa din spate. Aleea era pustie, maşina lipsea. Inima începu să-mi bată puternic. Unde se dusese? Nimeni, în afară de mine, nu vroia să o vadă pe Megan în acea seară. Dar vroia ea să vadă pe cineva. Trebuia să o găsesc. Cine ştie ce era Buddy în stare să facă? Am alergat acasă, l-am sunat pe Kit. Acasă n-a răspuns nimeni. Am încercat la farmacie:

— Pot vorbi cu Kit, vă rog?

— Nu e aici, Lacey, îmi spuse domnul Patton. S-a dus cu mama lui la Biloxi.

— Mulţumesc.

Farmacistul a continuat:

— S-a întâmplat ceva, Lacey?

— Am nevoie de el, am răspuns. Eram prea îngrijorată ca să mai ţin cont de ce credea el. — Am mare nevoie de Kit.

Am închis, încercând să găsesc o soluţie. Am ezitat un moment. Apoi, am scris în grabă un bilet, am înhăţat cheile şi am fugit la maşină.

CAPITOLUL XIV

Drumul spre casa lui John Paul părea interminabil. M-am rugat tot timpul, în gând, fără să ştiu exact pentru ce. Speram să o găsesc pe Megan acolo, şi pe de altă parte, speram să fi avut atâta minte să nu se ducă la el. Am găsit cu greu adresa. O fetiţă cu codiţe se juca la cutia poştală. Am oprit, am coborât din maşină, atentă, să nu o sperii.

— Eşti sora lui John Paul?

M-a privit cu ochii mari şi miraţi.

— L-a căutat Megan, o fată blondă?

Şi-a scos degetul din gură şi mi-a spus:

— Cea care are o maşină roşie?

— Da. A vorbit cu John Paul?

Micuţa făcu semn că nu.

— E la lucru, i-am spus şi ei.

— Unde lucrează?

— La benzinărie.

— Unde e benzinăria?

Îşi puse din nou degetul în gură şi mă privi fix.

Am oftat. O fetiţă mai mare ne urmărea de după perdea.

— Lana, vino aici!

Lana fugi în casă. M-am îndreptat spre maşină. „De ce te bagi? Vezi-ţi de treabă!“ Dar Megan se afla undeva, în apropiere şi îmi era frică să nu facă vreo prostie. Trebuia să o găsesc.

Se întunecase. Toate străzile din acea parte a oraşului erau la fel. M-am învârtit până când mi-am dat seama că nu aveau cum să existe multe benzinării în Rockford. După un timp, am găsit maşina lui Megan în partea de sud a oraşului.

Am parcat după curbă. Megan stătea în faţa pompelor de benzină. Vorbea repede şi pătimaş cu John Paul. El dădea din cap în semn de refuz. Megan îl apucă de braţ, ca şi cum l-ar fi putut obliga în acest fel să o asculte.

Am auzit huruitul unui motor. Buddy şi prietenii lui veniseră cu camionul galben. Se îndreptară spre benzinărie.

Inima începu să-mi bată din ce în ce mai tare. Erau puţine clădiri prin preajmă, un teren viran şi câteva magazine închise. În josul străzii am văzut o berărie, dar gândul că aş putea intra acolo m-a speriat şi mai tare.

Băieţii au sărit din camion şi s-au îndreptat spre Megan şi John Paul, care părea absorbit de discuţie . Am deschis cât am putut de încet uşa maşinii. Picioarele mi se înmuiaseră, dar trebuia să fac ceva. M-am dus spre berărie. Mă vor lăsa să intru dacă eram minoră? Megan ar fi reuşit, eu nu. M-am uitat înapoi, spre ei. Buddy şi gaşca lui ajunseseră în faţa ei. John Paul se întoarse spre noii veniţi. Megan se răsti la Buddy,

dar el n-o băgă în seamă. Pe ei îi interesa John Paul, care aştepta, încordat, cu pumnii strânşi încercând să înţeleagă pericolul. Am rămas nemişcată. Buddy l-a lovit pe John Paul, care făcu un pas înainte. Ceilalţi doi ţipară, apucându-l pe John Paul de braţe şi ridicându-l. Buddy l-a lovit în stomac. Megan începu să urle. Mi-am adus brusc aminte că în seara următoare era programat meciul la care urmau să asiste cercetaşii de la colegiu. Dacă John Paul nu juca, risca să piardă bursa; „biletul" lui de plecare din Rockford, departe de mizerie şi sărăcie. „Megan, mi-am zis, ce ai făcut?" Am pornit spre ei, dar cineva m-a înhăţat din spate. Era Kit. Am răsuflat uşurată.

— Ce e, Lacey?

— Credeam că eşti plecat.

— Mi-am uitat jacheta la farmacie. Când m-am întors să o iau, domnul Patton mi-a spus că m-ai căutat. M-am gândit că s-a întâmplat ceva. Am fost la tine acasă şi am găsit biletul pe care l-ai lăsat. Restul l-am dedus.

— Uite (i-am arătat ce se întâmpla) trebuie să-i oprim.

S-a uitat în direcţia indicată de mine. S-a auzit sunetul înfundat de pumni. Kit se încruntă.

— Mă duc la berărie, am anunţat.

— Nu, mai bine la benzinărie, trebuie să fie un telefon. Cheamă-l pe şerif.

— Ai grijă, i-am spus în timp ce se îndrepta spre băieţi.

Neîndrăznind să mai privesc înapoi, am fugit la benzinărie. M-am uitat disperată prin biroul întors cu susul în jos. Am zărit un telefon. Repezindu-mă la el, m-am împiedicat de un scaun. Firul era rupt. Afară se auzeau ţipete. Nu mai aveam timp. Am văzut pe un stingător şi un buton pe care scria „În caz de incendiu". Am luat o rangă de pe jos şi am spart geamul. Am apăsat pe buton, aşteptând să se declanşeze alarma. Nu s-a întâmplat nimic. Ce să fac? Să fug la berărie, în speranţa că mă va lua cineva în seamă? Imaginea unor beţivi îngropaţi sub sticle de bere nu-mi oferea o alternativă. Nici măcar nu eram sigură de partea cui ar fi fost. M-am întors în faţa benzinăriei. John Paul, cu faţa plină de sânge, încerca să scape de gorilele lui Buddy. Kit era prins între Buddy şi John Paul. Buddy gesticula furios. Kit era scund şi slab în comparaţie cu Buddy. Kit se aruncase într-o luptă inegală, răspunzând la strigătul meu de ajutor, pentru că mă iubea, pentru că ştia că aşa trebuia să procedeze. Buddy se aplecă. Kit se clătină din cauza ciocnirii, apoi îşi restabili echilibrul şi lovi şi el. Megan îşi ascunse faţa în mâini. Nu mai ţipa. I se făcuse rău. Buddy se destabiliză din cauza loviturii pe care i-o dăduse Kit, căzu peste pompa de benzină, dar se ridică cu o ţeavă în mână. Am vrut să ţip, dar nu mai aveam voce. Ţeava l-a lovit pe Kit la mână. Am alergat spre el. M-am repezit la Buddy, fără să realizez că ridicase din nou mâna. Era ca un câine turbat. Am avut senzaţia că totul a explodat. Dintr-o dată, nu era decât întunericul.

CAPITOLUL XV

Am simţit o lovitură de ciocan la ceafă. De ce nu mă ajuta nimeni? Am încercat să deschid ochii, căutând o fereastră cu jaluzezele bej. Nu era fereastra pe care o cunoşteam. Am privit patul, îngust şi tare, constatând că nu era patul meu. Am uitat pentru moment de lovitură. Ce căutam aici? Lângă pat o vedeam pe mama. Avea cearcăne, arăta foarte obosită. Am vrut s-o întreb ce se întâmplase, dar n-am reuşit să vorbesc. Când văzu că am deschis ochii îmi zâmbi. Figura i se destinse. Dacă mama îmi zâmbea, însemna că totul era bine. Am încercat să mişc capul, dar efortul îmi înrăutăţi durerea. Gura îmi era uscată. Mama mi-a adus un pahar cu apă, cu un pai, ca să pot sorbi o gură. Apa călduţă îmi umezi puţin gura, dar tot nu eram în stare să vorbesc. Eram amorţită de-a binelea. Mama mă mângâie pe frunte. Am uitat ce vroiam să întreb şi am adormit din nou.

Când m-am trezit, era ziuă. Mama moţăia pe acelaşi scaun. Am privit-o. Era atât de palidă şi

obosită, încât, în ciuda stării mele, mă simţeam vinovată. Cum ajunsesem acolo? Încercam să mă mişc. Durerea se estompase puţin. Am căscat, mama se trezi imediat. Se ridică.

— Lacey, cum te simţi?

— Nu prea rău, am minţit.

De-abia vorbeam, dar ea înţelese ce spusesem.

— Bine.

Luă paharul cu apă şi îl ţinu să pot să beau.

— Ce s-a intâmplat?

— Ai fost lovită la cap. Ai avut o contuzie.

Am încercat să-mi amintesc ceva, dar totul era confuz, ciuntit, vag.

— Kit e bine? Şi John Paul şi Megan?

— Toţi, mai mult sau mai puţin, sunt teferi.

— Va putea John Paul să joace mâine seară?

Pe măsură ce îmi reveneam, eram din ce în ce mai îngrijorată.

— A fost nemaipomenit, Lacey. Kit spune că are bursa asigurată. Duce deja tratative cu două colegii.

Ce vroia să spună prin „a fost nemaipomenit"? Am clipit uluită.

— Eşti aici de trei zile, Lacey.

Mă simţeam îngrozitor de vinovată, mai ales uitându-mă la cearcănele de la ochii mamei. Ce-o fi crezut ea? Şi toţi acei copii pe care îi pierduse, toate acele morminte. Cum putusem să-i fac una ca asta?

— Îmi pare rău, am şoptit. Ştiu că a fost oribil din partea mea să fug aşa, dar cum puteam să-i explic?

— Ştiu.

Mama înţelegea ce înseamnă să ţii la cineva.

Mi-am schimbat poziţia. M-am destins puţin.

— Cineva a aşteptat foarte răbdător să te vadă. Doctorul nu acceptă încă vizitatori, dar cred că putem să-i acordăm câteva minute.

M-am înveselit. Mama mă mângâie pe mână şi se îndreptă spre uşă.

Kit intră în salon, evident speriat. Îmi venea să plâng. M-am abţinut. Când s-a apropiat am văzut că avea un braţ bandajat. Am exclamat: Oh, Kit!

— Nu te speria. Tu ne-ai băgat în sperieţi pe toţi.

— Habar n-am avut că sunt aici de trei zile. Ce s-a întâmplat?

— Când tu te-ai prăbuşit, m-am aruncat peste Buddy şi John Paul i-a rupt oasele uneia dintre gorilele care-i ţineau Apoi au sosit pompierii.

— Pompierii?

— Ai declanşat o alarmă din benzinărie. Nu-ţi aduci aminte?

— Ba da, dar nu s-a auzit nimic atunci, am crezut că nu funcţionează.

— Era conectată cu centrul de pompieri. Au fost cam surprinşi să găsească o bătaie în loc de incendiu, dar ne-au despărţit şi au chemat şeriful.

— Şi?

— John Paul e OK. Echipa noastră a câştigat cu 15 puncte diferenţă, el e din nou marele erou

şi perspectivele sunt clare. Cred că a câştigat meciul ăsta pentru tine. Lacey.

— Mă bucur că n-a păţit nimic. Şi Buddy?

— El şi gaşca lui au ieşit pe cauţiune, dar se spune că Buddy va fi dat în judecată, ca orice adult; luna viitoare împlineşte optsprezece ani.

— Şi Megan?

Kit se uită aiurea un moment. Ce se întâmplase cu Megan?

— O să-ţi spună ea. A aşteptat şi ea pe hol împreună cu mine. Surorile n-au lăsat mai mult de o persoană în salon şi mama ta nici n-a stat de vorbă, aşa că tatăl tău şi cu mine am rămas afară şi am petrecut ultimele seri jucând gin rummy. Îmi datorează trei dolari şi zece cenţi.

Am încercat să râd, dar nu s-a auzit decât un scâncet.

Kit mi-a luat mâna în mâna lui, apoi s-a uitat la ceas.

— Înainte să mă dea afară, vreau să-ţi spun ceva.

Mi-a strâns mâna, apoi a căutat în buzunar. A scos o cutiuţă şi a deschis-o.

M-au podidit lacrimile când am recunoscut medalionul. Am clipit.

L-a deschis. Înăuntrul lui scria: „Lui Lacey, de la Kit". dar în faţă era adăugat „Cu dragoste".

Mi s-a pus un nod în gât. Lanţul era nou, mai rezistent. Kit mi-l înmână nesigur pe el.

— Îl accepţi înapoi?

Nu eram sigură pe vocea mea, aşa că am aprobat din cap. Mi-l aşeză în mână.

— Vei pleca la toamnă la colegiu, spuse Kit, apoi adăugă, cu complicaţii sau fără, eu te iubesc, Lacey.

— Mă bucur să aud asta. Şi eu te iubesc.

Se aplecă sărutându-mă uşor, ştergându-mi o lacrimă de pe obraz cu mâna.

— Trebuie să plec. Să te faci bine, promiţi?

După ce ieşi Kit, intră tata. Apoi sora îi dădu pe toţi afară ca să-mi ia tensiunea. Aveam atâtea lucruri la care trebuia să mă gândesc, încât ştiam că nu mă voi odihni. Aşa că am fost mai surprinsă decât sora, când am adormit înainte să-mi fi scos aparatul de măsurat tensiunea.

M-au trezit când a sosit medicul. Apoi mama mi-a dat să mănânc un fel de supă. Apoi a spus:

— Mai e cineva care aşteaptă să te vadă.

Am încuviinţat, aşteptând-o pe Megan. Dar cel care intră fu John Paul. Mai întâi ezită, apoi intră şi îmi zâmbi sfios. Obrajii îi erau mari şi puternici, ca şi când sănătatea şi forţa erau curenţi care-i curgeau prin vine.

Îmi dădui brusc seama cât de atractiv era. Pentru prima oară îl vedeam ca pe un om, nu mai era doar un negru într-un oraş de albi. Nu era de mirare că Megan îi plăcuse. Fusese bun cu ea şi nu de multe ori în viaţă îi fusese dat să aibă parte de bunătate. Avusese de multe ori pasiuni periculoase, dar nu bunătate.

Vocea lui John Paul era gravă şi răguşită.

— Vroiam să-ţi mulţumesc, Lacey.

Neaşteptându-mă la aşa ceva, am roşit. Îşi scosese acea mască de rezervă politicoasă. În toate acele ore pe care le petrecusem împreună în clasă nu-mi dădusem seama ce fel de om era. M-am simţit umilită de faptul că fusesem oarbă atâta timp.

— De fapt, eu...

— Ai făcut ce trebuia. I-am mulţumit lui Kit, dar ştiu că el a venit pentru tine.

Dar eu am venit pentru Megan, mi-am zis, simţindu-mă vinovată că primesc mulţumiri pe care nu le meritam. Mă temeam să aduc vorba de Megan.

— Mă bucur că ai câştigat meciul.

— Echipa a câştigat meciul.

— Dar ai obţinut bursa, nu?

Aprobă din cap. Sesizai privirea lui intensă din care se deducea că ştia că fusese cât pe ce să piardă bursa.

— Asta e tot ce contează, i-am spus.

Negă.

— Ce contează este că atunci când îmi voi aminti de Buddy şi de alţii, îmi voi aminti că sunt şi oameni adevăraţi în acest oraş. Asta ajută mult.

Se ridică, vrând să plece.

Lipsea ceva, şi nu ştiam ce anume. Îmi aruncă acel zâmbet pe care nu-l afişa niciodată în public şi-mi întinse mâna.

I-am strâns-o.

— Noroc John Paul; i-am urat, dar ştiam că nu mai era nevoie de această urare.

După ce a plecat, am rămas pe gânduri. Mama veni să vadă ce fac şi am privit-o cu nerăbdare.

— Mai suporţi un vizitator?

Am aprobat.

Şi, în sfârşit, intră Megan.

— Nu eram sigură că ai fi vrut să mă mai vezi.

Am întins braţele spre ea, ne-am strâns ca atunci când eram mici şi ne ţineam în braţe când zgomotele nopţii deveneau ameninţătoare. Numai că de această dată teama era reală şi durerile nu fuseseră imaginare.

— Lacey, iartă-mă.

Am luat-o din nou în braţe. După un timp se trase înapoi, ştergându-şi câteva lacrimi.

Am clipit. Megan plângea.

— N-am vrut să se întâmple aşa.

— Ştiu.

Se aşeză pe marginea patului.

— Am crezut, eram convinsă că ţin la el, Lacey. Pentru prima oară în viaţa mea am crezut că sunt îndrăgostită. Eram atât de preocupată de ceea ce simţeam eu, încât nu mă mai interesau sentimentele lui. Eram atât de sigură că nu-mi pasă de nimeni din oraş.

— Ai vrut să-i şochezi, ca de obicei.

— Dar nu mi-am dat seama ce consecinţe ar putea avea asupra lui. Eu nu mă pricep să gândesc despre oameni, ca tine.

Dacă n-ai să te pricepi, n-ai să cunoşti niciodată iubirea, mi-am zis, dar n-am fost în stare să i-o spun.

— Ştii ce mi-a spus John Paul. în noaptea aceea, înainte să apară Buddy?

— Ce?

— N-ai nici un drept să-mi faci asta, mi-a spus. Şi i-am răspuns: Dar, John Paul, te iubesc. Şi el a adăugat: dar eu nu te iubesc, Megan. A spus-o foarte blând, Lacey, dar a spus-o.

— Nu poţi obliga pe cineva să te iubească, Megan. Nici pe John Paul, nici pe tatăl tău. Dar dacă o să înveţi să te placi pe tine, şi ceilalţi te vor iubi.

— Şi mama ta mi-a spus ceva asemănător. N-am vrut să-i fac nici un rău lui John Paul, nici ţie. Niciodată. Când am văzut cum cazi, aş fi vrut să fiu în locul tău.

— Acum mi-e bine, Megan. Am vorbit cu doctorul înainte de masă. S-ar putea să-mi dea drumul mâine

Mă lăsă să o ţin de mână; Megan, care nu suporta să fie atinsă. Arăta la fel de tracasată ca mama atunci când deschisesem ochii prima oară. Megan era prea tânără să fie învinsă.

— Megan, mai e ceva, nu-i aşa? A venit tatăl tău acasă? Ce a spus?

— I-a spus cineva ce am păţit. Ne-am certat rău. A zis că sunt la fel de rea ca mama. Aşa bănuiam şi eu.

— Vorbeşti serios?

— Am stat la tine tot timpul ăsta. Am vorbit cu mama ta. M-a sfătuit să o sun pe mătuşa mea din Ohio şi să vorbesc cu ea, şi aşa am şi făcut.

Nu-mi venea să cred.

— Şi?

— E de acord să mă duc să stau la ea o vreme.

— Dar mai sunt patru luni până să terminăm.

— Nu mai am destul credit să termin o dată cu ceilalţi. Consilierul şcolii mi-a spus acum două săptămâni. M-ai prevenit întotdeauna cu notele. nu?

Avea dreptate. Dar tot eram şocată. Megan nu recunoscuse niciodată că are probleme. Nu-mi venea să cred că de data asta recunoştea.

— Ce vei face? O iei de la capăt. într-o şcoală nouă?

— Nu cred. Poate că îmi iau diploma şi mă înscriu la o şcoală de afaceri. Poate caut de lucru. O să văd. Dar mi-a ajuns cât am stat în Rockford. Şi cred că şi Rockford-ul m-a suportat destul — râse amar.

— Megan, nu e niciodată prea târziu. O să fie bine. O să te descurci.

— Şi mama ta a spus acelaşi lucru. Megan îşi freca mâinile. Tu semeni mult cu mama ta, Lacey. Eşti norocoasă. Întotdeauna te-am invidiat, aş fi vrut să fiu în locul tău.

— Într-adevăr? Eram prea uluită ca să apreciez ironia acestei revelaţii.

Ne îmbrăţişarăm din nou, de data asta din iniţiativa ei. M-am gândit că o să-mi fie dor de ea. I-am mărturisit. A zâmbit ironic.

— O să fii ocupată cu colegiul peste câteva luni, cu Kit şi noi prieteni.

— N-o să te uit, Megan. N-o să fac pentru nimeni ce am făcut pentru tine. Poate în vacanţa viitoare o să te vizitez, să văd zăpada. Ai spus întotdeauna că trebuie să călătoresc.

Am râs amândouă în hohote. Tensiunea din ea se diminuase.

— Mulţumesc, Lacey.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai căutat. Pentru că ţi-a păsat. Ieşi în grabă pe uşă. Am închis ochii, amintinu-mi de noi două. Când amintirile au devenit prea greu de suportat, am deschis ochii şi m-am uitat spre uşă.

L-am văzut pe Kit, aşteptând în tăcere.

Tipărit la S.C. ROMCART S.A.
sub comanda nr. 1/180